

DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD *John Raffles*
* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 8 ✧ **DE RADAR-MANIAK**

✧ Prijs voor België Fr. 5,95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

DE RADAR-MANIAK

Hoofdstuk I.

EEN OFFICIEEL RAPPORT.

— ...en naar ons beste weten uitspraak doende, is deze jury eenparig van oordeel dat de dood der slachtoffers dient toegeschreven aan een ongeluk dat waarschijnlijk zijn oorzaak vond in een verkeerd landingsmaneuver van de piloot...

— Dat is genoeg, mijnheer de Voorzitter, viel de sheriff van Aberdeen de spreker abrupt en bitsig in de rede, en zich vervolgens tot de griffier wendend zei hij :

— Mister Lemann, mag ik U verzoeken deze laatste zinssnede uit het proces-verbaal te weren als niet ter zake doende ?

Het mager mannetje, tot wie de woorden gericht waren, knikte flauwtjes met het hoofd ten teken van instemming en boog zich opnieuw over de schrijfmachine voor het beëindigen van het proces-verbaal, terwijl de sheriff, nerveus de hand door de haren strijkend, zich weer tot de leden van de jury wendde en op half-verontschuldigde toon mompelde :

— U moet het mij niet kwalijk nemen, mijne heren, doch alles moet hier conform de wet gebeuren en uw taak beperkt er zich toe U er over uit te spreken of de dood der slachtoffers al dan niet aan een ongeluk moet worden toegeschreven.

De voorzitter der jury, een lange schrale man, neep zijn dunne lippen met zichtbaar ongenoegen vast op elkaar en knikte stug, zonder één woord te spreken. Uit de blik,

die hij de gerechtsdienaar toewierp, was duidelijk op te maken dat sheriff Dunby door zijn opmerking zich het ongenoegen van dit heerschap op de hals had gehaald. Het was inderdaad geen alledaagse gebeurtenis in het graafschap Aberdeen, waar omzeggens nooit iets gebeurde dat de moeite van een krantenberichtje loonde, dat enkele vroege burgers dezer landelijke stede de kans kregen om ook voor de buitenwereld een interessante rol te spelen. En de ramp die een paar dagen geleden geschied was, was inderdaad wel van die aard, om de gehele wereld, zij het dan ook maar voor enkele ogenblikken, met ontsteltenis en tragisch medevoelen te vervullen. Reeds twee dagen stonden alle kranten vol met uitvoerige verslagen over het schokkende vliegtuigongeluk dat aan zeventien vooraanstaande personen het leven had gekost, het bedieningspersoneel van de vliegtuigmachine niet meegerekend, een voorval dat de streek van Aberdeen, welke voordien in een haast voorhistorische rust had verkeerd, plotseling in het brandpunt der belangstelling had geplaatst. Twee volle dagen leefde de stad Aberdeen in een atmosfeer van koortsachtige bedrijvigheid ; commissies van onderzoek, technici, regeringspersonaliteiten, directeurs, beheerders en ingenieurs van de internationale luchtvaartmaatschappij, journalisten, vertegenwoordigers van verschillende buitenlandse ambassades, familieleden der slachtoffers en nog een menigte andere personen die van ver of nabij

met de ramp iets vandoen hadden, waren in allerijl naar Aberdeen gespoed.

Er heerste dan ook een drukkende, broeierige atmosfeer in het kleine zaaltje van het oude raadshuis, waar, volgens de eis der Engelse wetgeving, de door de sheriff aangestelde jury, bestaande uit respectabele inwoners van de stad, na het aanhoren van het verslag van de coroner, de technici, alsmede van het onderzoek van de sheriff en de verklaringen der getuigen, die het ongeluk van nabij zagen gebeuren, uitspraak had geveld over de doodsoorzaak der slachtoffers.

Het was een lange en vermoeiende zitting geweest en slechts belangrijk in zoverre het ongeluk, aan de hand der verschillende verklaringen en toelichtingen der ooggetuigen en der technici, als het ware gereconstrueerd werd. Voor het overige had de zitting geen enkel rechterlijk karakter in de vorm van een tribunaal; de uitspraak der jury had enkel tot doel de stand van het onderzoek openbaar te maken en de sheriff een soort volmacht te verlenen voor zijn eventueel verder optreden.

De taak van Dunby was in dit geval alles behalve een sinecure. Men had er hem van hogerhand nadrukkelijk op gewezen, dat de openbare zitting met de grootst mogelijke tact moest worden geleid en slechts de hooflijnen van het geval mochten worden aangeroerd, dit in verband met het onderzoek dat van regeringswege aan de speciale dienst van Scotland Yard was opgedragen geworden en de grootste geheimhouding vereiste.

Het was dan ook niet verwonderlijk dat de sheriff buitenmate zenuwachtig was geweest bij de ondervraging der talrijke getuigen, die hij genoodzaakt was bij de geringste uitwijding in de rede te vallen met een vraag die de spreker van een mogelijk gevaarlijk terrein verwijderde. Hij begreep, dat de minste vergissing die hij maakte, door de inspecteurs van Scotland Yard ter verontschuldiging zou worden ingeroepen, bijgeval hun onderzoek op een mislukking zou uitlopen.

En dan, op het laatste ogenblik, toen hij dacht dat hij het pleit had gewonnen en, totaal op van de zenuwen, ten aanhore van een doodstille zaal de jury om haar uitspraak had verzocht, had die stomme, ma-

gere hannes van een Musgrave, die betweterige assuradeur alles verknoeid met dat ene zinnetje over de piloot.

De ademloos-zwijgende menigte schrok op, als was een bom voor haar voeten ontploft en het aanvankelijk gemummel van verbazing steeg weldra tot een luid geroezemoes van stemmen. Een der getuigen, een vriend van de verongelukte vliegenier en eveneens piloot bij dezelfde maatschappij, was wit van woede rechtgesprongen en riep boven het tumult uit :

— Schoft, dat lieg je ! Millie was de beste van ons allen ; hij vloog reeds twintig jaar en nooit maakte hij een fout !

Musgrave blikte schichtig naar de spreker die dreigend de vuist tegen hem schudde en trok het hoofd tussen de schouders als een slak die zich verschrikt in haar huisje terugtrekt. Een hevige beroering had zich van de aanwezigen meester gemaakt en de sheriff hamerde wanhopig op het tafelblad, tot hij er eindelijk in slaagde de orde enigszins te herstellen.

Andy Croft, die Musgrave bedreigd had, werd stante pede beboet met vijf pond, wegens verstoring ener openbare zitting en kreeg het bevel de zaal onmiddellijk te verlaten. Hij werd gevolgd door een leger van journalisten die in het incident dankbare kopij zagen en eenmaal buiten de zaal, de man met vragen overstelpten, vragen die door de verontwaardigde piloot bereidwillig werden beantwoord, terwijl hij aan het slot van zijn relaas driftig toevoegde :

— En vergeet vooral niet te zeggen, jongens, dat, indien ze het hart hebben Millie voor het ongeluk te laten opdraaien, de heren met ons zullen af te rekenen hebben !

Intussen had de sheriff, voor een nog niet geheel tot rust gekomen menigte, zonder veel animo de zitting voor opgeheven verklaard, en alle aanwezigen, zowel de gewone nieuwsgierigen als de getuigen, technici en vooraanstaande personaliteiten verlieten in druk gesprek de zaal, terwijl Duby als een geheel verslagen man achterbleef, zich afvragend op welke wijze men hem voor het incident zou laten boeten...

— Toch blijf ik bij mijn mening, Charles, zei Rafles terwijl hij peinzend de as van

zijn cigaret nipte, dat die veelvuldige vliegtuigongelukken van de laatste tijd een geheimzinnige achtergrond hebben.

— Ik begrijp niet wat je daarmee bedoelt, Charles; hoe stel jij je de zaken dan voor? Volgens de officiële rapporten werd de oorzaak van elke ramp steeds opgespoord en logisch verklaard.

De Grote Onbekende glimlachte sarcastisch:

— Ach wat, Charles, je moet nu allengs toch wijs en oud genoeg geworden zijn om de waarde van een officieel rapport te kennen. Stel je een ogenblik voor dat de vliegtuigrampen der laatste weken werkelijk niet aan het toeval te wijten, maar het gevolg zijn van én of andere geheimzinnige drijfverij, van een soort sabotage dus. Denk je dan werkelijk dat de vliegtuigmaatschappijen zulks zouden toegeven? Wel neen, mijnheer, want het gevolg daarvan zou zijn dat géén mens ter wereld nog passage zou boeken. Wanneer de maatschappijen het echter doen voorkomen dat al deze rampen louter als ongelukken dienen beschouwd te worden, en toe te schrijven zijn ofwel aan verkeerde manoeuvres der piloten, ofwel aan overbelasting, ofwel aan defect van de stuurinrichting of van het hoogteroer, of aan nog wel honderd andere oorzaken, die men de massa kan opdissen, maar waarvan een ingewijde weet dat het nonsens zijn, dan stelt het de mensen gerust, want hoe dwaas het ook moge klinken: bijna elke mens denkt steeds dat zulk een ongeluk wel aan anderen maar niet aan hemzelf kan overkomen, met het gevolg dat de vliegtuigmaatschappijen hun klanten blijven behouden, ondanks dagelijks voorkomende rampen.

— Maar welke aanwijzingen heb je dan, John, om te denken dat al deze ongelukken zorgvuldig zouden voorbereid zijn? vroeg Charles, onder de indruk van Rafles' woorden.

— Positief weet ik niets bepaalds, Charles, maar als je dit album hier wilt doorbladeren, waarin ik al de dagbladartikels der twee jongste maanden heb ingeplakt, zal je misschien datgene opvallen wat ook mijn aandacht getrokken heeft. En als je dan al die dingen in verband brengt met het defect dat «The Swallow» opliep, en waardoor wij enkele weken geleden ver-

plicht waren in de Zuid-West Afrikaanse wildernis te landen (1) dan zal je misschien duidelijk worden wat ik bedoeld heb.

De jonge man wiens nieuwsgierigheid in hoge mate gewekt was, nam gretig het hem door Rafles overhandigde album in ontvangst, en begon aandachtig te lezen, terwijl de Grote Onbekende in gedachten verzonken en blijkbaar intensief bezig met het probleem der vliegtuigongelukken met afgetrokken blik voor zich uitstaarde.

Beide vrienden bevonden zich in de zitkamer van het kleine landgoed «The Meadows» op enkele kilometers afstand van de stad Aberdeen in Schotland. Officieel behoorde dit bezit aan een zekere Sir Neville, die er slechts een paar maanden per jaar verbleef en voor de rest heette in het buitenland te verblijven. Het zou nooit in iemands hoofd opgekomen zijn deze Sir Neville met Rafles te vereenzelvigen.

Na het avontuur in het gouddelverskamp Sunrise (1) had Rafles tenslotte toegegeven aan de wens van Charles om met The Swallow naar Engeland terug te keren. Ofschoon de grote avonturier vertrouwen stelde in het woord van Inspecteur Marlowe, toch vond hij het geraadzaam, dit vooral om in zijn bewegingsvrijheid niet te worden gehinderd, niet onmiddellijk naar Londen terug te keren maar zich voorlopig in Schotland te vestigen en van daaruit maatregelen te treffen die zijn terugkomst naar de hoofdstad zouden vergemakkelijken. Met papieren die volledig in orde waren, was hij op het vliegveld van Croydon geland en had na een kort oponthoud en zonder dat iemand gelegenheid kreeg de «Swallow» van meer nabij te bekijken, de tocht naar Aberdeen ondernomen. Op die wijze hoefde hij helemaal geen vrees te koesteren dat ook maar iemand argwaan zou krijgen nopens zijn identiteit, vermits de keurig in orde bevonden bewijsstukken van eenzelvigheid met het controlezegel der Engelse douane waren bekleed geworden.

Het toeval had gewild dat John Rafles en zijn vrienden ooggetuigen waren geweest van het vliegtuigongeluk waardoor Aberdeen in rep en roer was gezet geworden;

(1) Zie nr. 6 «DE VERLOREN STAD».

(1) Zie nr. 7 «GOUDZOEKERS IN AFRIKA».

het toestel was inderdaad op een paar kilometers afstand van «The Meadows» op de grond te pletter gevallen en dit feit was de aanleiding geweest tdat Rafles zich was gaan interesseren aan de haast ononderbroken tragische reeks der vliegtuigrampen waarvan de dagbladen elke dag melding maakten.

De Grote Onbekende was vanzelfsprekend dan ook aanwezig geweest op de openbare zitting van de vorige dag, welke in een opwindende atmosfeer was besloten geworden. Zijn getuigenis was slechts van bijkomende aard geweest, want, zijn beginselen getrouw, had hij niet alles gezegd wat hij wist. Maar toch was zijn eigenlijke achterdocht maar eerst voorgoed geboren geworden, toen hij de morgen volgende op de zitting de couranten had doorbladerd en opgemerkt had dat het incident tussen Musgrave, de voorzitter der jury, en de vriend van Milly, de verongelukte piloot, slechts zéér vaag en met een paar woorden was behandeld geworden. Het liet voor Rafles geen twijfel of de vliegtuigmaatschappij had bij de directie der dagbladen aangedrongen om dit incident ofwel niet te vermelden, ofwel op zulkdanige wijze te vervormen dat het publiek er overheen zou lezen. Het eerste werk van Rafles was dan ook geweest alle gegevens betreffende de vliegtuigrampen der twee laatste maanden, waarvan de dagbladen melding hadden gemaakt, zorgvuldig na te pluizen en ze volgens een bepaald plan te klasseren.

En het was dit album dat Rafles aan Charles overhandigde en dat de jonge man, hoe meer hij het einde naderde, met des te stijgender opwindning verslond.

Toen hij de laatste bladzijden had omgeslagen, sloeg hij de ogen op en keek naar het onbewogen gelaat van Rafles, waarop hij tevergeefs naar een verklaring zocht van de verbijsterende vragen, die hem onder het lezen in de geest waren gekomen. Na enkele ogenblikken verbrak Rafles de onnatuurlijke stilte die tussen beide vrienden heerste en zei :

— Wel, Charles, wat denk je ervan ?

— Ik moet zeggen, John, barstte de aangesprokene los, dat heel deze geschiedenis ongetwijfeld zonderling is ; je zoudt me een plezier doen met een paar nadere bijzonderheden die je ongetwijfeld bezit.

— Wel, Charles, die zal ik je aanstonds met alle plezier geven, maar eerst moet je me vertellen wat je in deze verslagen het meest is overgevallen.

— Nou, zei de jonge man aarzelend, het lijkt mij of er een verband bestaat tussen de verschillende vliegtuigongelukken en dat is mij vooral duidelijk geworden door de wijze waarop je de knipsels hebt gerangschikt, of vergis ik mij ?

— Je vergist je helemaal niet, antwoordde Rafles met een goedkeurend hoofdknikje, en er is ongetwijfeld een verband.

— Maar, wierp de jonge man vlug tussenbeide, hoe is het mogelijk dat niemand anders zulks niets bemerkt heeft ?

— Ik geloof dat je een beetje vlug van stapel loopt, Charles, antwoordde de grote avonturier met een tikje ironie in de stem. Ongetwijfeld zijn er mensen die even goed als wij nu op de hoogte zijn van de toestand.

— Je bedoelt ?... vroeg Charles weifelend.

— Inderdaad, viel Rafles hem vlug in de rede, ik bedoel de directie der luchtvaartmaatschappijen en sommigen hunner beheerders, alsmede enkele hoge oomes bij de politie en uit het politieke leven. Het grote publiek weet daarvan natuurlijk niets af, omdat het vandaag vergeet wat het de dag tevoren in de kranten heeft gelezen. En zo als je trouwens zelf hebt opgemerkt moet men de artikelen volgens bepaalde gegevens rangschikken om enigszins klaar te zien, iets wat een dagbladlezer alles behalve doet.

— Maar wat gebeurt er dan eigenlijk ?, vroeg de jonge man op fluisterende, enigszins hese toon.

Rafles haalde de schouders op.

— Dat is iets wat ik je op dit ogenblik nog niet kan zeggen, Charles, maar wat ik weldra hoop te weten te komen. Ik ben in ieder geval van één zaak overtuigd, namelijk, dat al deze vliegtuigrampen een bepaalde, en zonder aarzelen durf ik eraan toevoegen, een misdadige oorsprong hebben en ik beschouw het als mijn heilige plicht, nu ik van deze feiten op de hoogte ben, al mijn krachten in te spannen om het geheim ervan te achterhalen en deze terreur, want een andere naam kan men hieraan niet geven, te trachten te doen ophouden.

— Maar hoe denk je dat te kunnen verwezenlijken? vroeg Charles nieuwsgierig, tenslotte steunt heel je theorie uitsluitend op vermoedens en bezit je geen enkel aanknopingspunt. Wie zijn de daders, waar verblijven ze en hoe werken ze? en verder, wat is hun bedoeling en welk voordeel hebben ze bij hun handelwijze? Ik zou nog wel honderd vragen kunnen stellen waarop jij waarschijnlijk het antwoord zou schuldig blijven.

— Toe maar, Charles, geneer je maar niet, spotte Raffles; waarom vraag je me liever niet in eens wie de daders zijn, of hun aanvoerder een moedervlekje heeft onder zijn linker oksel, wanneer hij geboren werd en of hij liever lichtgekookte eieren eet bij zijn déjeuner dan wel of hij meer van vis houdt. En zo kan je blijven voortgaan: je kan me tevens nog vragen welk merk thee die aanvoerder drinkt en of hij die koopt bij de winkelier van het hoekje die ze bij hem aan huis bestelt en of hij eksterogen heeft en daarvoor Saltraten Rodell gebruikt. En tenslotte zal Ali Salazim, de grootste profeet en voorspeller aller tijden, door een blik in zijn kristallen bol, waarin hij het heden, het verleden en de toekomst vermag op te roepen, u nog kunnen mededelen dat de man niet voor tien uur 's morgens in hechtenis mag worden genomen omdat hij een hartziekte heeft en het stompzinnig gebons der politieagenten op zijn deur ongetwijfeld het fatale einde van 's mans levensloopbaan ten gevolg zou hebben!

Een lichte bloes van schaamte was Charles naar de wangen gestegen bij deze spottende boutade van Raffles; de jonge man voelde dat hij met zijn opwerpingen te ver was gegaan en zijn vriend door de onderschatting van diens bekwaamheden had geërgerd. Raffles ontnam hem echter de gelegenheid om zich hiervoor te verontschuldigen en zei op een meer ernstige toon:

— Nou, Charles, alle gekheid terzijde latend moet ik je toch teleurstellen wat betreft het feit dat ik geen aanwijzingen zou bezitten. Ten eerste weet ik bijna met zekerheid dat elk ongeval opzettelijk werd veroorzaakt en ten tweede heb ik ook zeer sterke vermoedens nopens de wijze waarop de rampen worden voorbereid en ten uitvoer gebracht; wat het eerste feit betreft ben ik zeker dat men op Scotland Yard dezelfde

mening is toegedaan, doch het tweede, geloof ik, is iets wat buiten mij niemand tot hiertoe heeft achterhaald. Ik kan dus met recht en reden zeggen dat ik een zeer grote voorsprong heb op de autoriteiten die met het onderzoek der vliegtuigongevallen zijn belast, een wetenschap waarvan ik dankbaar gebruik zal weten te maken.

— En, vroeg Charles hoopvol, dat tweede punt blijft voor mij ook een geheim?

— Voorlopig zou ik zeggen van wel, Charles, en je kunt het beschouwen als een kleine straf omwille van je twijfel die je daarnet aan de dag hebt gelegd! Als je denkt dat het je zou helpen dit geheim te achterhalen wil ik je wel één ding verklappen dat je eigenlijk zelf moest opgevallen zijn en wel namelijk dat geen enkel der piloten van om het even welke verongelukte vliegma- chine tijd kreeg de passagiers te waarschuwen en hun de kans te geven zich met het valscherp te redden; wat met andere woorden wil zeggen dat alles zich steeds bliksemsnel schijnt af te spelen. En indien je denkt er iets aan te hebben, wil ik je ook nog wel toevertrouwen, dat minstens twee verschillende methodes door de misdadigers worden gebruikt. Denk over deze twee feiten maar eens goed na, dan zul je misschien de oplossing van het raadsel in korte tijd weten te vinden.

Charles verduwde zijn teleurstelling om het feit dat hij verstoken bleef van interessante gegevens die zijn vriend blijkbaar had ontdekt. Daar hij echter héél goed wist dat Raffles niet van zijn standpunt zou afwijken drong hij niet verder aan en het gesprek een andere wending gevend, vroeg hij, daar hij wel vermoedde dat zijn vriend niet bij de pakken zou blijven zitten:

— En wat staat er ons nu verder te doen, John?

— Dát, zei Raffles, is de vraag die ik al sinds enkele minuten verwacht heb; wel, als ik je nieuwsgierigheid ermede kan bevredigen, wil ik je wel zeggen dat we binnen een half uurtje naar Aberdeen rijden om de vriend van Milly enkele vragen te stellen die jou misschien onbelangrijk zullen lijken, maar die ik toch absoluut beantwoord wil zien. Het zal misschien wel enige moeite kosten om de man te benaderen, want — naar ik vernam — wordt hij door de politie bewaakt, maar zoals je weet, is

dat voor mij een onbelangrijke hinderpaal. Verder gaan we vandaag of morgen een tochtje maken met «The Swallow», een louter pleziertochtje, want ik weet geen enkel doel waarheen ik zou moeten vliegen, en dat is voorlopig alles wat ik je kan zeggen, want wat daarna volgen zal weet ik zelf nog niet eens !

En na deze woorden te hebben geuit,

stond Raffles met een glimlach op, klopte zijn vriend op de schouder en verliet met een paar vlugge passen het vertrek vooraleer de jonge man bekomen was van zijn verbouwereerdheid over de Sybillijnse en voor Charles totaal onbegrijpbare woorden van zijn vriend, die ongetwijfeld heel wat meer inhielden dan iemand kon vermoeden, doch waar vooralsnog geen touw aan vast te knopen was.

Hoofdstuk II.

WAARIN SLOWGATE EEN DEUNTJE FLUIT.

Hoofdinspecteur Slowgate, weggedoken in zijn bureaustoel, trommelde zenuwachtig met zijn vingerknokkels op het schrijftafelblad, een irriterend geluid dat zijn secretaris nerveus maakte, zodat hij herhaaldelijk foutief aansloeg op het toetsenbord van zijn schrijfmachine en dan zachtjes in zichzelf brommend de fout herstelde, onderwijl zijn superieur minder aangename ogenblikken toewensend.

De secretaris begreep wel wat de oorzaak was van het slechte humeur van zijn chef ; hijzelf immers had de brief van Sir Bulitt, hoofd van de speciale afdeling van Scotland Yard, en welke rechtstreeks verantwoording schuldig was aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, eigenhandig geopend en één blik op de inhoud was voldoende geweest om hem het ergste te doen vrezen.

De brief was inderdaad in nogal krachtige termen gesteld en zelfs minder plichtbewuste ambtenaren dan Slowgate zouden er sterk van onder de indruk zijn geweest. Het verwonderde de secretaris dan ook niet zo zeer toen hij zijn chef bij het lezen van het epistel, beurtelings bleek en rood zag, terwijl hij bij sommige passages een geluid had gehoord dat veel weg had van tandengeknars. Het duurde vrij geruime tijd vooraleer Slowgate zo ver hersteld was van de

schok die het vertrouwelijke schrijven van Sir Bulitt hem had bezorgd, en opnieuw enigszins normaal het acuut stadium waarin de zaken getreden waren onder het oog kon nemen. Hij haalde nog eens diep adem en wendde zich tot de secretaris :

— Jeffries !

— Yes Sir, antwoordde de jonge man, terwijl hij het hoofd oprichtte en de machine even rusten liet.

— Haal mij dossier 7.285/A, afdeling BX.

— Yes Sir !

De jonge man stond vlug recht, ging een aanpalende kamer binnen en verscheen enkele ogenblikken later met een lijvig bundel dat hij op het bureau van zijn chef deponeerde. Hij wilde opnieuw zijn plaats gaan innemen, doch een gebaar van Slowgate weerhield hem. De hoofdinspecteur streek nerveus met zijn vingertoppen over zijn halfkale schedel en vroeg dan plotseeling :

— Jeffries, wat denk jij over die vliegtuigongevallen ?

De secretaris keek zijn superieur verbaasd aan; het gebeurde zelden of nooit dat Slowgate tot zijn ondergeschikten anders

het woord richtte dan om hen te bevelen of uit te kafferen. Jeffries was dan ook totaal de kluts kwijt en stamelde verwonderd :

— Ik, Sir... ? Over die vliegtuigongevallen ?

— Jeffries ! bulderde Slowgate, zijn ondane ondergeschikte bruske in de rede vallend, als je me durft te vertellen, jij wiens taak het is alle dossiers bij te houden, dat je er geen mening over na houdt, dan kan je zo meteen ophoepelen hier !

— Yes, Sir... no Sir... ik bedoel Sir... stamelde de jonge man, die zodanig verschrikt was dat hij zijn zelfbeheersing bijna ogenblikkelijk terugwon, — dat ik met uw welnemen mij daarover wél een mening heb gevormd.

— Nou, zei Slowgate, enigszins toeschietelijker, kom op, vertel me dan maar wat je daarover denkt en sta me niet zo stomweg aan te gapen. Je hebt toch wel de brief gelezen welke Sir Bulitt mij gestuurd heeft ?

Nee, nee, tracht niet te ontkennen, ik weet maar al te goed dat je al mijn correspondentie hier nasuffelt. Nou, vertel op, wat zou jij doen in mijn plaats als je zulke brief kreeg ? Hé ?

De secretaris slikte een paar keer zenuwachtig en begon dan aarzelend :

— Met uw welnemen, Sir, als ik vrij mijn mening zou mogen zeggen, zou ik u aanraden...

— Aanraden ! Wat ! Man, draai in 's hemelsnaam niet zo rond de pot en zeg me eindelijk wat je zou DOEN !

Er parelden kleine zweetdruppeltjes op het voorhoofd van de secretaris en als een dierentemmer die met doodsverachting de kooi betreedt, waar een paar koningstijgers loerend op hem zitten te wachten, keek hij zijn superieur vastberaden in de ogen en zei vlug, vooraleer hij zich realiseerde welke indruk zijn woorden op zijn chef zouden maken :

— Met uw welnemen, Sir, ik zou Inspecteur Marlowe doen terugkomen.

Er is geen pen die in staat is te beschrijven wat er op dat onvergetelijk ogenblik, toen Jeffries deze alles tartende woorden uitsprak, met Hoofdinspecteur Slowgate gebeurde. Hij werd rood, bleek, paars en kreeg

alle mogelijke kleuren die iemand, aan het toppunt zijner woede, gerechtigd is te krijgen. Indien hij voldoende haar had gehad, was dit ongetwijfeld ten berge gerezen ; maar vermits de zorgen van zijn loopbaan en het imposante aantal jaren leeftijd hem dit tooisel ontvreemd hadden, diende zijn ontsteltenis en zijn afschuw over de vermeetele taal die hem als het ware als een klap in het gezicht getroffen had op andere manieren te worden geuit, en deze waren bijna zo talrijk als de geluiden die hij voortbracht.

Hij steunde, krochte, siste en schuimbekte op een manier die zelfs minder vernuftigen als Newton, op het idee zouden hebben gebracht de stoom aan te wenden als aandrijvingsmiddel, zelfs zonder dit proefondervindelijk met een ketel water te hebben geprobeerd. Dat de hoofdinspecteur niet stikte, was vooral te danken aan het feit dat zijn boord twee maten groter was dan oorspronkelijk behoefde ; het zou te veel eisen van de fantasie van een schrijver om de verschillende stadia van een soort acuut delirium tremens, waarin de heer Slowgate verkeerde, stuk voor stuk weer te geven. Het kan volstaan met te zeggen dat de hoofdinspecteur tenslotte met succes de verschillende graden en formuleringen van woede doorstond en te boven kwam ; en het was op het ogenblik dat hij zijn spraak terugkreeg en in staat was op minder levensgevaarlijke wijze lucht te geven aan zijn diepgeschokte gevoelens van verontwaardiging :

— Marlowe, zeg je ! bulderde hij. Marlowe, die... die...

Blijkbaar kon de hoofdinspecteur niet de juiste formulering vinden, waardoor zijn afschuw voor de drager van die naam, volgens zijn gevoelens genoegzaam werd belicht. In ieder geval zag hij af van een herhaalde poging en blafte de van schrik verstijfde Jeffries toe :

— Als ik wist... ! Als ik vermoedde dat je de spot met me dreef, alle duivels, Jeffries, ik keerde je eigenhandig binnenste buiten.

En alsof deze in overtreffende trap gestelde bedreiging de opgezweepte razernij van Slowgate tot bedaren bracht, juist alsof olie werd uitgestort op een kokende zee, ging Slowgate langzaam rustiger wordend verder :

— Marlowe, die kruk, die hersenloze dommerik, die zulk dwaas figuur sloeg toen hij onder zijn neus de Maharadja van Galiput kalmweg van zijn juwelen liet beroven! Neen, Jeffries, je bent al een even grote ezels als iedereen in dat gebouw hier. Neen, neen, je hoeft me zo niet aan te staren en inwendig te grinniken, want ik reken mezelf ook bij die categorie, spaar dus je moeite, beet hij Jeffries toe.

— Maar Sir, waagde de secretaris op te merken.

— Zwijg lummel, viel Slowgate hem bitsig in de rede. Marlowe, Marlowe, bromde hij, wat een idee! En te zeggen, ging hij verder, dat ook jij door die goedzakkige belastingbetalers de mond wordt opengehouden; dat moeten dus nog wel groter ezels zijn dan jij en ik! Want hoe zou het anders kunnen dat iemand van jouw postuur uit de staatsruif eet?

Het moet gezegd worden dat Slowgate zichzelf in sarcasme overtrof. Het was misschien de eerste en misschien wellicht de laatste maal dat zijn geest zich op dergelijk hoog plan bewoog ter ere van Jeffries en waaruit blijkt dat hij toch niet zo een grote ezels was als Slowgate wilde doen voorkomen, moet gezegd worden dat hij in een vlaag van helderheid van geest, dit gesprek met Slowgate als een al te ijverig secretaris in zijn dagboek inschreef en op die wijze voor het nageslacht bewaarde.

Het duurde nog een poosje vooraleer Slowgate in zoverre van de schok hersteld was dat zijn gezicht de normale grijze kleur had teruggekregen en zijn stem eveneens tot normale proporties was herleid. Nochtans kon hij niet nalaten voortdurend de naam van Slowgate in zichzelf te blijven mompelen, als vond hij het een vermakelijk idee met dit woord te spelen als een kind zou doen met een draaitol.

En hoe het kwam kon de hoofdinspecteur zich later zelf niet meer herinneren; misschien was hij geobsedeerd geworden door het voortdurend herhalen van de naam in kwestie, of misschien was er in zijn geest een fataal hoekje dat halsstarrig weigerde zich aan een logische denkwijze te onderwerpen, maar hoe het ook zij, feit is dat de hoofdinspecteur van lieverlede met meer waardering over Marlowe begon te denken.

En uit datzelfde hoekje waarschijnlijk,

waarover we het daarnet hadden, werden als duiveltjes uit een doosje beelden losgelaten waarvan Inspecteur Marlowe de centrale figuur vormde en die telkens een beeld gaven van het succesvolle optreden van de jonge politiemann, zoals Marlowe die de moordenaars van Betsy Warwick inreken;

Marlowe die Slinke Joe, de meesterzakkenroller, op heterdaad betrapt en voor vijf jaar naar de gevangenis van Newgate kan doen zenden; Marlowe die de beruchte internationale oplichter Wilki Randall in de val doet lopen; Marlowe die de gevreesde bende van Mullrose, leveranciers van verdovingsmiddelen en handelaars in blanke slavinnen, in Chinatown zodanig het vuur aan de schenen legt dat de organisatie als een kaartenhuisje ineenstort; Marlowe die...

Hoofdinspecteur Slowgate zuchtte melancholisch; de film was werkelijk al te lang en 'stukje voor beetje moest Slowgate toegeven dat, gezien zijn onberispelijke staat van dienst en de veelvuldige successen die hij reeds had geboekt, de straf van zes maanden schorsing, die Inspecteur Marlowe, op voorstel van zijn chef was opgelegd geworden, in dat licht gezien alleszins overdreven was.

Allengs maakte Slowgate zich vertrouwd met de idee dat Marlowe nog niet zo een kwade jongen was en als detective ruimschoots zijn sporen had verdiend. En terwijl hij automatisch het bundel doorbladerde dat hij zich door Jeffries had doen brengen, en aan de hand daarvan alle belangrijke gegevens naging die in verband stonden met de vliegtuigrampen, zowel in Engeland als daarbuiten, moest hij zichzelf vol bitterheid toegeven dat de brief van Sir Bullitt eigenlijk in niets overdreven was; het dossier was ongetwijfeld uitgebreid genoeg maar van werkelijke aanwijzingen die in staat zouden zijn de oorzaak der ongevallen te achterhalen, was geen spoor.

De talrijke detectives die achtereenvolgens met de zaak waren belast geworden, hadden weliswaar keurige rapporten ingeleverd, maar nergens was iets te vinden dat enig houvast gaf en waarop met kans van succes kon voortgebouwd worden. En de autoriteiten, zowel in binnen- als buitenland, werden in hoge mate ongerust over de geschapen toestand, die weldra, want zo iets was onvermijdelijk, met een debacle zou eindigen, een debacle vooral voor de luchtvaart-

maatschappijen, wanneer de waarheid aan het licht zou komen.

En Slowgate wist héél goed dat zulks elke dag kon gebeuren. Het was voldoende dat een al te voortvarende hoofdredacteur van een krant, die om en of andere reden zijn oplage met een paar honderd duizend exemplaren wenste verhoogd te zien, de kat de bel aanbond en de vliegtuigongelukken in verband zou brengen met sabotage en het onherstelbare zou gebeurd zijn. Het was een magere troost voor de hoofdinspecteur dat ook in de andere landen het onderzoek geen tastbaar resultaat had opgeleverd, en dat een paar hoge ambtenaren op pensioen waren gesteld geworden.

Dat zoiets aan hem nog niet was overkomen was vooral te danken aan het feit dat hij jarenlang met Sir Bulitt nauw had samengewerkt en deze de capaciteiten van Slowgate kennend, hem al die tijd de hand boven het hoofd had gehouden. De brief echter welke Sir Bulitt hem had doen geworden, was voor Slowgate een duidelijk bewijs dat ook deze bijna onaantastbare persoonlijkheid, van regeringswege en waarschijnlijk vooral op aandringen van invloedrijke beheerders der luchtvaarschappijen, het vuur aan de schenen werd gelegd en hij niet langer meer in staat was de hoofdinspecteur te helpen.

En terwijl Jeffries, nog helmaal ontdaan over zijn gesprek met zijn superieur, trachtte het rapport waaraan hij bezig was fatsoenlijk over te typen, zonder daarin nochtans te gelukken, groeide bij Slowgate steeds meer en meer het gevoel dat het idee van zijn ondergeschikte om Marlowe in de arm te nemen misschien nog zo gek niet was.

Het was heel goed mogelijk en voor Slowgate bijna vaststaand dat ook Marlowe geen succes zou hebben, maar zoals de zaken tenslotte stonden, moest men zich aan elke mogelijkheid vastklampen zoals een drenkeling aan een strohalm. Het kon hoogstens nog een paar weken duren en indien er dan geen resultaten waren, zouden ongetwijfeld enkele mensen moeten boeten voor de mis-

lukking; en vermits het onderzoek nopens de vliegtuigrampen onder Slowgate berustte, liet het geen twijfel of hij zou een der eerste slachtoffers zijn. Hij kon het er dus gerust op wagen, naast de detectives die met het onderzoek bezig waren, ook nog Marlowe in de arm te nemen; was deze ook niet tegen de taak opgewassen, dan waren er nog altijd geen potten aan gebroken, want voor Slowgate zou het resultaat hetzelfde blijven.

En tenslotte, er bestond toch altijd een kans dat Marlowe op een of andere wijze iets aan het licht zou kunnen brengen dat van belang was en waardoor de kritiek gedeeltelijk tot zwijgen zou worden gebracht.

De gedachte lokte Slowgate steeds meer en meer; de enige hinderpaal was dat de schorsing van Marlowe nog steeds voortduurde, maar dat kon de hoofdinspecteur wel met Sir Bulitt in orde maken; en alsof dit hem tot daden aanspoorde, wendde hij zich tot de secretaris, die verschrikt wegdook bij het horen van de stem van zijn chef:

— Jeffries, vraag Sir Bulitt aan de telefoon en zeg maar aan zijn secretaris dat het een dringend geval is; Slowgate pauzeerde even en vervolgde dan met een beminnelijke grijns:

— En Jeffries, ik geloof dat ik daarjuist toch te ver ben gegaan met je een ezel te noemen; jouw idee om Inspecteur Marlowe met de zaak der vliegtuigongevallen te belasten is achteraf beschouwd toch zo dwaas niet; knoop het in je oor, Jeffries, dat je eenmaal in je leven een idee hebt geopperd, waarmee ik het eens kon zijn.

En onder de totaal verbouweneerde blikken van de secretaris, die zijn chef met half-open mond aanstaarde en zijn oren niet kon geloven, wendde Slowgate de meest hulpeloze pogingen aan om een deuntje te fluiten van een wijsje dat hij onlangs ergens had gehoord, iets waarin hij jammerlijk mislukte. Want Slowgate floot vals, zo vals dat zelfs de zeer a-muzikale Jeffries medelijden kreeg met de man die het wijsje ooit had gecomponeerd.

Hoofdstuk III. EEN ONVERWACHTE ONTMOETING.

Zoals Rafles wel voorzien had, kostte het hem niet al te veel moeite toegang te verkrijgen tot de hotelkamer waar Millie's vriend, de piloot Dick Wallis, die onder officieuze politiebewaking verbleef. Een bezoek aan de Sheriff had het gewenste resultaat opgeleverd en het aanzien dat de bewoner van «The Meadows» in Aberdeen had, benevens de radheid van tong waarmede Rafles de zaak die hij voorstond wist te verdedigen, hadden alle moeilijkheden uit de weg geruimd.

De politieman die schijnbaar onachtzaam de deur van Wallis' kamer in het oog hield had op het zien van het schriftelijk bevel van de sheriff helemaal geen aanmerking gemaakt en de toegang tot het vertrek aan de Grote Onbekende en Charles vrijgegeven.

Het onthaal dat Wallis zijn bezoekers in de beginne bereidde was in hoge mate ontuchterend geweest. Aanvankelijk verkeerde hij in de mening dat Rafles en Charles ook «cops» waren, die misschien een beetje meer honing gebruikten maar van geen haar beter waren dan al de anderen die het hem sinds het incident tijdens de zitting voortdurend lastig hadden gemaakt.

Toen beide mannen binnengetreten waren had Wallis hen dan ook onmiddellijk toegesnauwd :

— En wat motte jullie nu weer van me ? Hebbe jullie me nog niet genoeg gepest, me als een boef behandeld en me belet me kamer te verlaten ? En nu, vervolgde hij driftiger, ik kan jullie het wel op een briefje geven da'k geen stom woord meer zeg vooraleer ik t'rug in Londen bin !

— Kalm aan, mijnheer Wallis, zei Rafles op bedaarde toon ; ik geloof dat u zich vergist in de hoedanigheid van ons bezoek aan u.

— Kan me geen lor schele ! bitste Wallis terug, al kwam je als afgezanten van de Keizer van China zelf ! Ik wil naar huis en daarmee basta ! En al benne jullie nog zo'n knappe dienders, uit mij krije jullie geen woord meer waar jullie nog wat aan heb !

Het kostte Rafles nog heel wat heen en weer gepraat vooraleer hij Wallis kon overtuigen dat zijn vriend en hijzelf in geen en-

kel opzicht met de politie iets vandoen hadden. De argwaan van de piloot verdween slechts langzaam en het duurde nog een poosje vooraleer hij alle wrevel van zich af kon zetten en geheel onomwonden beide vrienden te woord stond.

— U kunt me geloven, mijnheer Wallis, zei Rafles tenslotte, toen alle bezwaren uit de weg waren geruimd, dat geen louter nieuwsgierigheid mij naar hier heeft gebracht. Veel van uw tijd zal ik ook niet in beslag nemen, want er zijn slechts een paar dingen die ik van u weten wil. Mijn eerste vraag en voor mij de belangrijkste en waarbij ik u op het hart druk ze volkomen naar waarheid te beantwoorden, is : Was uw vriend Milly inderdaad zulk een uitzonderlijk piloot als u op de zitting van gisteren hebt doen doorschemeren ? En zou u erop durven zweren dat hij onder geen enkele omstandigheid een verkeerd maneuver zou maken ?

Het gelaat van Wallis vertrok even krampachtig toen hij hartochtelijk antwoordde :

— Mijn hand mag verdorren als dat niet de zuivere waarheid is, mijnheer Neville ! Er bestond in Engeland en waarschijnlijk daarbuiten ook, geen enkele piloot die zo geheel en volkomen op de hoogte van het vak was als Milly en daarenboven was hij de voorzichtigheid in persoon. Als u de piloten kent zoals ik, zal u wel weten dat er sommigen onder ons zijn die af en toe wel eens iets zullen wagen, wat eigenlijk niet mag, ofschoon dat niet dikwijls gebeurt. Maar Milly was héél anders in die zaken. Hij stond bekend als de meest kalme en bezadigde piloot van de gehele maatschappij en meer dan eens heeft men hem voor de gek gehouwe, zoals het onder kameraden gebeurt, om zijn al te grote voorzichtigheid. Nee, Mr. Neville, er zijn met dat vliegtuig gekke dingen gebeurd, as je 't mij vraagt ; want Milly was veuls te knap om bij een of ander mogelijk defect, zijn kast niet zonder ongelukken aan de grond te krije !

— Ik geloof u, mijnheer Wallis, zei Rafles vol overtuiging ; ik moet u zeggen dat ik er bijna zeker van was dergelijke verklaring

van u te horen en het was er mij vooral om te doen het laatste spoor van twijfel bij mezelf weg te nemen. Maar als ik u vragen mag, u zei daarnet dat er met de machine gekke dingen zouden gebeurd zijn; kunt u daar misschien een verklaring voor geven?

Wallis haalde de schouders op.

— Ik wou maar dat ik het kon, bromde hij; ik ben zeker dat er iets niet in orde is, vooral nu dat met Milly overkomen is. Maar wat er eigenlijk van de zaak is, weet ik jammer genoeg niet.

— Denkt u, vroeg Raffles, dat het iets met de toestellen zelf te maken heeft? Ik bedoel, verduidelijkte hij, of er niet een of andere constructiefout bij de bouw kan geweest zijn? Ofwel of sommige richtingstoestellen niet geheel aan de gestelde eisen beantwoorden?

Wallis schudde ontkennend het hoofd:

— Nee, Mr. Neville, zei hij somber, dat zou onmogelijk zijn, want een ervaren piloot merkt zoiets dadelijk.

— Maar heeft u dan geen enkel vermoeden, drong Raffles aan; als piloot zou u daar toch een verklaring moeten voor kunnen vinden.

Wallis trok zich nors in zichzelf terug.

— Wat ik vermoed komt er niks op aan, gromde hij. Ik bijt liever mijn tong af dan iets te zeggen wat ik niet kan verantwoorden en ik laat niets los vooraleer ik zekerheid heb.

— Dat spijt me, zei Raffles, die helemaal niet van zijn stuk gebracht scheen door het antwoord van de piloot; het zou me misschien geholpen hebben, indien u me een of ander daarover had kunnen vertellen. Maar vertel me eens: heeft u zelf in de jongste maanden tijdens uw vluchten soms op een of andere wijze last gehad?

Wallis schudde ontkennend het hoofd:

— Niet iets wat ongewoon zou zijn!

En bitter voegde hij er aan toe:

— Waarschijnlijk krijg ik geen kans meer om iets speciaals te ontdekken!

— Wat bedoelt u daarmee? vroeg Raffles nieuwsgierig.

— Wat ik bedoel? Wallis lachte sarkastisch en zei met een gelaat dat zich pijnlijk vertrok:

— Na wat er gebeurd is gister, zal men me wel de bons geven. De heren zijn als de dood bang voor schandaal en dat is nog zo gek niet als je ziet dat het aantal reizigers dat nu nog passage neemt, op een paar maand tijd met meer dan de helft vermin-

derd is. En zolang de heren het publiek kunnen wijsmaken, dat de ongevallen aan onhandigheid of achteloosheid van de piloten moet worden toegeschreven, zullen de mensen voor een groot deel blijven vliegen!

Charles die aandachtig het hele gesprek had gevolgd, hoorde met verbazing hoe Wallis bijna juist hetzelfde zei als Raffles nog geen uur geleden hem had verteld. Uit de blik die zijn vriend hem toewierp, bij de laatste woorden van de piloot, kon de jonge man duidelijk opmaken dat de grote avonturier die uitlating van Wallis verwacht had en ze hem helemaal niet verbaasde.

Raffles trachtte Wallis, die geweldig scheen te lijden onder het idee dat hij niet meer zou kunnen vliegen, met een paar goedgemeende woorden te troosten, terwijl hij zich inwendig voornam alles in het werk te stellen opdat de piloot zijn werkkring zou kunnen houden. Hij slaagde er haast geheel in, de onrust van de man weg te nemen en stond op het punt heen te gaan, toen de deur werd geopend en tot grote verbazing van Raffles, maar tot nog groter ontsteltenis van Charles iemand binnentrad, die beide vrienden allerminst verwacht hadden op een hotelkamer te Aberdeen te ontmoeten! Ook de bezoeker was bij het zicht van Raffles en diens vriend als door de bliksem getroffen, in de deuropening blijven staan, terwijl hij de deurknop krampachtig met zijn linkerhand omsloot en zozeer uit zijn lood geslagen, dat hij er niet aan dacht zijn hand weg te nemen.

Raffles, die slechts een onderdeel van een seconde verbluft was geweest, trad bedaard op de onverwachte bezoeker toe en zei op kalme, beminnelijke toon:

— Wat 'n verrassing, inspecteur Marlowe! U was wel de laatste die ik hier dacht te zullen ontmoeten!

Langzaam ontwaakte de inspecteur uit de toestand van halve verbijstering waarin het zicht van Raffles hem had gebracht en bracht met moeite uit:

— Jij! Jij hier! Ik dacht...

Wat de inspecteur had gedacht, zou wel voor immer een geheim blijven, want de grote avonturier viel hem vlug in de rede:

— Kom, kom, m'n waarde Marlowe, laten we niet al te persoonlijk worden! Er is absoluut geen reden waarom u zich zó gebelgd moet voelen.

Op dat ogenblik en vooraleer Marlowe iets had kunnen antwoorden, trad Wallis tus-

senbeide ; zich tot Rafles wendend, vroeg hij :

— Mister Neville, kent U die persoon ?

— Wis en zeker, mijnheer Wallis, gaf Rafles ten antwoord. Het is een der beste, zoniet de beste politie-inspecteur waarop Scotland Yard zich kan beroemen !

— Wel, zei Wallis, de tanden opeenklemmend in volslagen onverzettelijkheid, zoals ik u bij uw komst reeds vertelde, mister Neville, zal ik voor geen enkele klabak m'n mond nog openen. Ik ben dat eeuwige gezeur om mijn hoofd meer dan moe !

En zich tot Marlowe wendend, die nog niet geheel van zijn verbazing bekomen was,, snauwde hij deze toe:

— Ruk uit, cop! Ik heb je niks te vertellen wat ik niet reeds gezegd heb!

Wallis was werkelijk geheel overstuurd door de gebeurtenissen van de twee jongste dagen. De politie had hem weliswaar vastgehouden onder voorwendsel dat hij een belangrijke getuige was, doch ze wist dat ze heel voorzichtig diende te werk te gaan, wilde men grote ruchtbaarheid vermijden. Marlowe, die reeds een en ander over de onhandelbaarheid van de piloot had vernomen, begreep dat men de man niet al te zeer voor het hoofd mocht stoten. Het was voldoende dat Wallis een op eerzucht belust advocaat in de arm nam om zich te beklagen over vrijheidsberoving en de poppen zouden aan 't dansen gaan ! Nochtans wou de inspecteur kost wat kost nadere bijzonderheden over de verongelukte Millie, van Wallis vernemen en verkeerde hij in tweestrijd. Het was echter Rafles die de situatie redde, toen hij zei :

— Wel, mijnheer Wallis, ik kan uw goedstoestand begrijpn, evenals ik me het verlangen van inspecteur Marlowe kan indenken om, daar hij blijkbaar het 't onderzoek in deze kwestie werd belast, van u bepaalde inlichtingen te ontvangen. Daar u me echter alles verteld hebt wat er te vertellen was, stel ik voor de inspecteur van heel de zaak op hoogte te brengen ; en ik hoop dat beide partijen daarmee accoord zullen gaan. Wallis knikte instemmend, terwijl Marlowe na enkele ogenblikken te hebben nagedacht, met een gezicht als een onweerswolk een gebrom uitte, dat zijn instemming met het door Rafles geopperde plan moest verbeelden. De inspecteur koos hierbij de wijste partij, daar hij uit de houding van Wallis wel begrepen had, dat deze op het ogenblik geen woord meer zou

loslaten.

Die pgeschokt en verbitterd door het feit dat hij, bij de eerste opdracht welke hem na zijn schorsing te beurt viel, opnieuw het pad van Rafles kruiste, volgde hij de grote avonturier naar de deur, terwijl Charles, die zich al die tijd afgevraagd had of hij waakte of droomde, als een slaapwandelaar de stoet sloot.

Het was een paar uur na de ontmoeting met Marlowe, dat Rafles en zijn beide vrienden, na het gebruiken van een eenvoudig middagmaal dat door James was toeberaid geworden, zich naar de loods begaven waar «The Swallow» was opgeborgen. Het toestel werd met vereende krachten naar buiten gebracht en na een nauwkeurig onderzoek door James, werd de machine startklaar gemaakt en namen de mannen hun plaatsen in. Rafles stond er op, zelf de stuurstoel in te nemen, om redenen die hij, ondanks het aandringen van Charles, niet wenste te zeggen. Binnenin de cabine, die geluid- en luchtdicht was, was niets te horen van het eigenaardige, zachte geplop van de reactiemotoren die door de grote onbekende waren ingeschakeld geworden ; vervolgens draaide de piloot een kleine knop om waardoor de automatische klampen, die de wielen blokkeerden, werden ingetrokken en na een korte aanloop verhief de «Swallow» zich bijna rechtstandig in de hoogte.

James had naast de grote avonturier plaats genomen, terwijl James zich het in de cabine gemakkelijk had gemaakt en verdiept was in de lezing van zijn geliefkoosde romans. Zoals steeds, wanneer hij zich in de nabijheid van zijn meester bevond, voelde de reus zich volmaakt gelukkig. Evenmin als bij om het even welke andere onderneming, vroeg hij zich af welke bedoeling voorzat bij Rafles, bij het maken van deze tocht. Het was een der bijzonderste eigenschappen van James dat hij, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken, steeds elk bevel van zijn meester opvolgde, hoe ongerijmd het voor anderen ook hadde mogen klinken.

Geheel anders was het gesteld met Charles, die sinds het gesprek met zijn vriend in de voormiddag, brandde van onvoldane nieuwsgierigheid en slechts op een gunstige gelegenheid wachtte, om het onderwerp opnieuw aan te snijden.

Tijdens de opstijging toomde hij zich echter in, omdat Rafles hierbij al zijn aandacht

diende te vestigen op het schakelbord vóór hem. Om niet de achterdocht van eventuele toeschouwers op te wekken, had de grote onbekende de vaart van het toestel heel gematigd gehouden, tot er een hoogte was bereikt, waarop zonder gevaar van te worden opgemerkt, de snelheid kon worden opgedreven. En eenmaal buiten het bereik van nieuwsgierige ogen, gaf Rafles de vliegma- chine een vaste koers en vloog in noorde- lijke richting.

Charles, die dit ogenblik had afgewacht, daar hij wist dat de aandacht van Rafles nu niet heelemaal meer door het toestel in be- slag werd genomen, vroeg op een bijna nauwelijks verborgen toon van ergernis :

— John, je stelt m'n geduld verschrikke- lijk op de proef ! Vind je zelf niet dat het tijd wordt me een en ander te vertellen ?

Rafles keek zijn jongere vriend van ter- zijde aan en stond op het punt een ironisch antwoord te geven ; de ernstige gelaatsuit- drukking van Charles weerhield hem ech- ter, toe te geven aan zijn gevoel van ver- makelijkheid. En zich met een peinzende uitdrukking tot zijn gezelschap wendend, zei hij :

— Dat ik je tot hiertoe onwetend liet, Charles, is geenszins als plagerij bedoeld, maar doodeenvoudig omdat ik mezelf nog niet volmaakt zeker voel. Ik heb wel een theorie betreffende de vliegtuigrampen, doch alvorens ik ze aan de werkelijkheid heb ge- toetst, bestaat er altijd nog kans dat ik mij vergis.

— Nou, en wat zou dat nog ? repliceerde zijn vriend. Denk je dat ik de spot met je zou drijven, indien het blijken zou dat je theorie niet juist was ? Dan ken je me nóg slecht !

— Daarvoor is het niet, dat ik vrees koester, Charles, zei Rafles glimlachend.

— Ik ken trouwens te goed je edelmoe- dig karakter, vervolgde hij, en ik weet ook, dat het je bedoeling is, mij zoveel mogelijk te helpen. Maar juist daarom heb ik tot hier- toe niets van mijn gedachtengang en mijn plannen losgelaten, daar ik niet wil dat mijn oordeel op een of andere wijze zou worden beïnvloed. En dat zou ongetwijfeld zo ge- weest zijn, indien ik je van alles op hoogte had gesteld. Je zou je teveel door je ijver laten meeslepen en dat enthousiasme zou ons op een gegeven ogenblik lelijke parten kunnen spelen !

Charles kon de redelijkheid van dit ar- gument begrijpen. Hil wist dat zijn oordeel niet steeds even logisch en glashelder was

als dat van zijn vriend en gaf dat ook on- omwonden toe :

— Als je de zaak van uit dat standpunt beschouwd, John, kan ik je misschien geen ongelijk geven, al moet ik zeggen dat dit rondtasten in de duisternis geweldig op m'n zenuwen werkt !

— Stel je gerust, lang zal dat niet meer duren, troostte Rafles hem.

— Misschien kan ik je na dit tochtje vol- ledig inlichten over mijn vermoedens.

— Ik moet bekennen, dat de hele geschie- denis voor mij nóg al duister is, sputterde de jonge man ; ik wou maar dat ik het ver- band kon begrijpen tussen de theorie die je je schijnt gevormd te hebben en het tochtje dat we nu maken !

— Wel, zei Rafles aarzelend, daar je toch blijft aandringen en ik vermoed dat je niet afhouden zult, zal ik je nieuwsgierigheid voorlopig trachten te bevredigen. Je herin- nert je waarschijnlijk nog wel de noodlan- ding die we een paar weken geleden ver- plicht waren in Afrika te maken, en die ons bijna het leven kostte. Het was uitsluitend te danken aan de stevige constructie van de «Swallow» dat alles zonder kleerscheu- ren afliep. Je herinnert je ook, hoe bij het nazicht bleek, dat alle toestellen van de ma- chine plots hun dienst hadden geweigerd, zonder dat James noch ik de aard van die geheimzinnige storing konden achterhalen. Op dat ogenblik heb ik er echter niet ver- der over nagedacht, doch toen ik mij ging interesseren aan de vliegtuigrampen van de laatste tijd, viel het me op dat op hetzelfde ogenblik toen de «Swallow» in moeijlkhe- den kwam, op een geheel andere plaats van de aardbol, twee andere vliegtuigen te plet- ter waren gestort, na in de lucht ontploft te zijn. Dat feit irriteerde me en nadat ik na- dere informaties had ingewonnen, bleek het dat beide verongelukte vliegtuigen zich op het ogenblik der ramp, op dezelfde lengte- en breedtegraad bevonden als wij, toen de «Swallow» in moeijlkheden kwam.

Bij het horen van die verklaring, waren de ogen van Charles groot geworden van verbazing. Bleek en met afschuw in zijn stem vroeg hij :

— Je bedoelt dat iemand !... Nee, dat zou te afschuwelijk zijn !

— En toch kan het bijna niet anders, Charles, zei Rafles kalm. Ik weet dat het té fantastisch en té afschuwelijk klinkt om het te geloven, maar toch is een andere uitlég bijna niet mogelijk. Ik zou heel gelukkig

zijn, indien het mocht blijken dat ik het verkeerd voor had, maar op zoiets reken ik niet al te zeer. Vergeet niet, dat ik een grondige studie heb gemaakt, van alle vliegtuigrampen van de laatste maanden en hieruit bleek me dat, in zoverre was na te gaan, zich steeds dezelfde verschijnselen hadden voorgedaan.

— Maar dat kon toch louter toeval zijn, wierp Charles op, die nog altijd niet kon geloven aan de woorden van zijn vriend.

— Dat KON inderdaad toeval geweest zijn, antwoordde Rafles verbeterd, en aanvankelijk wilde ik zulks ook geloven. Toen ik echter mijn onderzoek verder doorzette, kon ik niet anders dan besluiten dat er misdadigheid in het spel was!

— Maar wie kan er belang bij hebben, om zoiets afschuwelijks te doen en hoe heeft hij er de mogelijkheid toe? hield Charles vol.

— Ik zou je wel een tiental redenen kunnen opsommen, waarom zoiets gedaan wordt, zei Rafles. Het kan het werk zijn van mensen die er finantieel belang bij hebben, er kunnen politieke invloeden in het spel zijn, het kan ook het werk zijn van een geheime, terroristische organisatie, enzovoort, enzovoort. En wat het tweede gedeelte van je opmerking betreft, vergeet niet dat de jongste twee jaar de wetenschappelijke vorderingen meer dan adembenemend zijn geweest!

— Enfin, vervolgde Rafles, wat mij betreft ben ik ongeveer zeker van mijn zaak. Hier of daar is men bezig met de toepassing van een uitvinding die in staat is het vliegwezen in oorlogs- zowel als in vredes-tijd volkomen onmogelijk te maken, indien er geen afweermiddel op gevonden wordt. En volgens mij kan het niet anders of het geldt hier een perfectie van het Radar-systeem, met dat verschil dat de vliegtuigen niet automatisch en zonder piloot kunnen gemanceuvreerd en geleid worden, maar dat ze door een ongemeen sterke trillingsgolf, plots volkomen onhandelbaar worden en in sommige omstandigheden zelfs ontploffen in de lucht. Mogelijk worden hierbij twee verschillende methoden aangewend, maar in ieder geval heb ik mij voorgenomen dit geheim te achterhalen!

— En vandaar dus, deze tocht? vroeg Charles.

— Inderdaad! gaf Rafles toe. En indien mijn theorie juist is, iets waaraan ik niet meer kan twijfelen, staat ons heel wat werk

te wachten.

De jonge man knikte. Hij had opgemerkt, dat Rafles, na eerst in rechte lijn naar het noorden te zijn gevlogen, de machine langzaam een zwenking had laten maken in zuidwestelijke richting, op het ogenblik dat het uiterste punt der noordelijk gelegen vliegroutes was bereikt. Blijkbaar was het de grote avonturier er om te doen in het uitstralingsveld te komen van de geheimzinnige, radio-actieve golf, welke volgens Rafles de oorzaak der vliegtuigongelukken was.

Nog kon Charles deze fantastische voorstelling der feiten nog niet helemaal geloven en zocht in zijn geest naar een andere uitleg die bevredigend kon zijn, toen hij plots uit zijn gedachtegang werd opgeschrikt door iets wat hij niet ogenblikkelijk wist te verklaren. Toen hij echter naar Rafles keek, zag hij duidelijk aan de uitdrukking van diens gezicht dat iets niet in orde was. Hij bemerkte toen plots ook, dat de «Swallow» zich niet meer op dezelfde wijze voortbewoog, als ze tot dan toe had gedaan en een blik op het schakelbord bewees hem zulks ten overvloede. De naald van de hoogtemeter schommelde op verdachte wijze en haast op hetzelfde ogenblik, vooraleer Rafles de tijd had gevonden een waarschuwend kreet te uiten, kreeg de machine plots een schok, viel haar snelheid plots onrustwekkend achteruit en viel ze als een dwarrelend blad naar omlaag, zoals gebeurde met vliegtuigen die in een «cul-de-sac» terecht zijn gekomen en waarbij de lucht te dun is om het vliegtuig te dragen. Dit was een geheel ander verschijnsel en het leek Charles of de val niet eindigde. Ook James had een verschrikte kreet geslaakt, doch op hetzelfde ogenblik had Rafles de machine weer in zijn macht, wijzigde onmiddellijk de koers terwijl hij een gedurfde, scherpe hoek nam. Op dat ogenblik kreeg het toestel een tweede schok, maar Charles bemerkte, dat deze heel wat minder hevig was dan de vorige, ofschoon Rafles ook nu nog al zijn kunde van aviateur moest aanwenden om het vliegtuig voor een nieuwe val te behoeden, iets waarin hij bijna volkomen slaagde. Een volle minuut bleef de grote onbekende nog op zijn hoede, doch er gebeurde niets meer; alleen het feit bleef, dat de «Swallow» zich niet meer regelmatig voortbewoog, hetzelfde verschijnsel dat zich bij de tocht boven Afrika had voorgedaan.

Toen de grote avonturier oordeelde dat

alle gevaar voor het ogenblik geweken was, keek hij zijn vriend met een vreemd-glanzende blik in zijn staalgrijze ogen aan en zei op wrange, ietwat stroeve toon :

— Ziezo, Charles, we kunnen nu wel terug naar Aberdeen, want nu weten wij wat wij weten wilden !

Hoofdstuk IV.

WAARIN MARLOWE ZICH VERGIST EN RAFLES EEN OVEREENKOMST SLUIT

Volkomen terneergedrukt had inspecteur Marlowe Raffles in diens auto vergezeld naar «The Meadows». Tijdens de rit was tussen de inzittenden geen woord gesproken, en eerst nadat de drie mannen zich in de zitkamer van de villa hadden geïnstalleerd, was Raffles overgegaan tot het relaas dat hij uit de mond van Wallis vernomen had.

Marlowe had enkele korte aantekeningen gemaakt en bij een paar punten die hij van meer belang had gedacht, had hij een paar keer een soort gebrom laten horen, iets waaruit zijn bijzondere belangstelling moest blijken.

Toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, had de inspecteur zijn boekje met een trage, bedachtzame beweging dichtgeklapt, had even goedkeurend zijn bliken laten rondwaren over het smaakvol ingericht vertrek, vestigde ze dan plots vastberaden op het gelaat van Raffles en zei :

— Zodus is u teruggekomen, mister Raffles, maar nu heet u sir Neville. Ik vraag me echter af, waarom u van naam is veranderd ? Stelde u soms geen vertrouwen in mijn woord ?

— Toch wel, antwoordde de grote avonturier met een beminnelijke glimlach.

Maar, ging hij verder, ik vond het tactischer je niet direct te alarmeren. Ik kon niet vermoeden dat je naar Aberdeen zou komen, is het wel ?

— Ik begrijp het, zei Marlowe sarcastisch, je wou vermijden dat ik je als lord Aberdeen te dicht achter de veren zou zitten.

— Dat was het wel nog niet zozeer, gaf Raffles ten antwoord. Ik wou je echter nutteloze moeite besparen, omdat ik overtuigd was dat, ofschoon je mijn identiteit ontdekt had, je geen de minste kans had om dit te

bewijzen.

— Zelfs als sir Neville, ging Raffles verder, zou u helemaal geen kans hebben iets tegen mij te ondernemen. De naam is ingeschreven in het doopregister van Aberdeen, en sinds meer dan tien jaar heb ik op die naam reizen naar het buitenland ondernomen, waarvan allerlei officiële bewijsstukken bestaan, terwijl ten overvloed die naam in de hoogste kringen van de hoofdstad geaccrediteerd staat als het pseudoniem van lord Aberdeen. Indien u op een of andere wijze zou trachten iets tegen mij te ondernemen, zouden uw superieuren, zonder dat ik zelf één woord zou hoeven te zeggen, u onmiddellijk schorsen. U ziet dus, vervolgde Raffles beminnelijk, dat ik in 't geheel geen schrik had te koesteren, maar toch wil ik je wel toevertrouwen dat ik gehoopt had een paar maanden rustig te Aberdeen te kunnen vertoeven.

— Ik moet zeggen, Mister Raffles, zei Marlowe, terwijl iets van bewondering in zijn stem doorklonk, dat ik u op sommige punten nog heb onderschat ; maar toch voorzie ik de dag waarop u eenmaal een fout zult maken en dan zal het mijn grootste genoegen zijn U voor de rechter te kunnen brengen !

— Wel, wel, zei Raffles terwijl hij lacinisch zijn lange benen uitstreckte, wat is u plots wraakgierig geworden. Maar, ging hij op luchtig-spottende toon verder, stel u uit het hoofd dat ik ooit een fout zou maken. Het feit dat u zoiets durft vooropstellen bewijs ten volle dat u mij toch nog onderschat.

Hierop wist Marlowe niets meer te antwoorden.

Hij wilde pertinent blijven geloven aan

het toeval dat hem vroeg of laat Rafles toch in handen zou spelen, maar anderzijds wist hij uit ervaring dat Rafles zich nog nooit aan grootspraak had bezondigd, en deze ongetwijfeld nog meerdere pijlen op zijn boog zou hebben. Voor het overige zou hem in de eerste weken wel de tijd ontbreken om zich met de zaak van Rafles bezig te houden, daar de opdracht inzake het onderzoek naar de vliegtuigrampen waarvoor zijn schorsing was opgeheven geworden, wel een zeer zware karwei zou blijken, die hem dag en nacht in beslag zou nemen.

Het interesse dat Rafles voor de ongevalen toonde, zette de inspecteur instinctief aan om zich van diens medewerking te verzekeren, en een soort godsvrede te sluiten, doch op het laatste ogenblik weerhield zijn trots hem voor dergelijke stap. Zijn grootste verlangen was deze geheimzinnige zaak te ontsluiëren, nog voor de Grote Onbekende de waarheid zou achterhaald hebben. Indien hij daar mocht in gelukken zou zulks voor Rafles het bewijs zijn dat hij, Marlowe, in staat was ook Rafles ten val te brengen.

Eenmaal op dit punt van overweging gekomen vond Marlowe het niet langer nodig op «The Meadows» te gast te blijven en had hij op hoffelijke wijze, die zijn goede opvoeding kenmerkte, afscheid genomen van Rafles en diens vriend.

Liever dan gebruik te maken van het aanbod van de grote avonturier, die voorstelde de inspecteur naar Aberdeen terug te brengen, had Marlowe verkozen de hele weg terug te lopen om op die wijze gelegenheid te krijgen zijn gedachten te ordenen en een plan op te stellen dat hem op het goede spoor zou brengen inzake de oorsprong der vliegtuigrampen.

Dit was nu reeds enkele uren geleden en met al de middelen die hem ter beschikking stonden was het de detective niet moeilijk gevallen zich een vrij volledig beeld te vormen, dit aan de hand van documenten welke per ijlbode waren bezorgd, telegrafische verslagen enzovoort, van de omstandigheden waarin een groot deel der vliegtuigrampen waren gebeurd.

Van de meeste der bij de rampen omgekomen passagiers had hij een korte, stevig gedocumenteerde levensbeschrijving bij de hand, terwijl hij tevens op de hoogte was van alle gegevens met betrekking op het leven van het bedieningspersoneel der toestellen, die de vluchten hadden meegemaakt evenals van mecaniciens en van elkeen die

van verre of nabij iets van doen hadden gehad met de verongelukte vliegtuigen vóór hun laatste vlucht. Als de uiterst kleine legstukjes van een puzzle had Marlowe bezeten van de drift om tot snelle resultaten te komen, alle deeltjes in een minimum van tijd nauwkeurig in mekaar gepast. Hij verzette hierbij op enkele uren meer werk dan een andere detective in weken zou hebben gedaan, maar hij was dan ook zo gelukkig de zekerheid te hebben dat hij enig spoor had ontdekt, dat hem waarschijnlijk naar de ontmaskering van de schuldigen zou leiden. Want dat er misdaad in het spel was stond voor de inspecteur reeds als een paal boven water; datgene dat Rafles hem had medegedeeld, paste wonderwel in het kader der verdere ontdekkingen die hij in de laatste uren had gedaan. Zijn conclusie was dat een terroristische organisatie waarvan hij vermoedde dat de zetel in Palestina gevestigd was, de vliegtuigongelukken voorbereidde, in sommige gevallen om zich te ontdoen van geheime agenten, welke tot de contra-spionnagediensten behoorden en die blijkbaar te veel over de organisatie te weten waren gekomen; anderzijds deden ze het ook om het krediet der grote luchtvaartmaatschappijen en meteen ook van landen als Amerika en Engeland te schokken en bij het publiek in discredit te brengen.

Marlowe was tot die conclusies gekomen ten eerste omdat in vele gevallen een geheim agent tot de verongelukte passagiers behoorde en ten tweede omdat zekere personen, die tot het grondpersoneel van verschillende vlieghavens behoorden, verdacht werden lid van een geheime organisatie te zijn; en aan de hand van de door hem telegrafisch gevraagde inlichtingen bij de directie der luchtvaartmaatschappijen was gebleken dat die personen in de nabijheid der vliegtuigen hadden vertoefd enkele minuten voor ze opstegen voor hun tragische, laatste tocht. Hoe ze het aan boord hadden gelegd om hun sabotagewerk te verrichten en welke middelen daartoe gebruikt werden wist Marlowe vooralsnog nog niet. Zijn eerste werk was geweest om in een tiental codetelegrammen aan het hoofdkwartier van Scotland Yard zijn bevindingen mede te delen en de methode uit te stippelen waarop een stevig net kon worden gespannen waardoor het de betrokkenen onmogelijk zou zijn nog één stap te verzetten zonder gecontroleerd te worden.

Eenmaal zo ver had Marlowe zijn verdere

aanwezigheid in Aberdeen overbodig geacht, had de bewaking van Wallis doen ophouden en haastte zich vervolgens naar het station om met de namiddagsneltrein naar Londen terug te keren.

Hij installeerde zich in een slaapwagencompartiment en overdacht met diepe tevredenheid de gebeurtenissen der laatste uren, die hem, althans zo stelde hij het zich voor, bij zijn aankomst te Londen 's anderendaags 's morgens hem zouden toelaten het om de misdadigers gespannen net met één slag toe te halen en het raadsel der vliegtuigongevallen te ontsluiëren.

*
**

Rond dezelfde tijd dat inspecteur Marlowe de sneltrein nam om zich naar Londen te begeven, landde «The Swallow», met meesterlijke hand door Rafles gemanoeuvreed, nabij de loods op het grasveld van waar ze was opgestegen.

Zwijgend en geheel vervuld van hetgeen ze zo pas hadden meegemaakt, verlieten de drie mannen het toestel en terwijl Rafles en Charles zich naar de villa begaven, maakte James zich vliegensvlug klaar om de machine, die onder zulke geheimzinnige omstandigheden onklaar was geraakt, te demontieren en te herstellen.

Bij hun aankomst in hun woning begaf Rafles zich onmiddellijk naar de rijk voorziene bibliotheek, door Charles op den voet gevolgd. Er werden tussen beide mannen geen verdere woorden meer verspild, daar elk van hen zijn taak nu kende en vlugheid van handelen nu een eerste vereiste was.

Het werk dat beide mannen zo geheel en al vervulde dat er voor spreken geen tijd overbleef nam ettelijke uren in beslag en het was eerst toen de duisternis was ingevallen en de prachtige staande klok in eikenhout, die van Friesse oorsprong was, bijna elf uur in de avond aanwees, dat Rafles met schitterende ogen van zijn werktafel opstond, na de reusachtige berg met papieren, welke met een oneindig aantal reeksen cijfers en formules waren beschreven, met een triomfantelijk gebaar terzijde te hebben geschoven.

Vol enthousiasme schudde hij de hand van Charles, die hem in de uitwerking der talloze berekeningen terzijde had gestaan en de opgeloste opgaven steeds getrouw aan

zijn vriend had doorgegeven, zonder één ogenblik te protesteren tegen het moordende tempo dat Rafles hem had opgelegd.

Met behulp van een speciaal daartoe in «The Swallow» daartoe aangebracht toestel van eigen vinding, had de Grote Onbekende de trillingen kunnen opnemen van de geheimzinnige radio-actieve golven die bijna de ondergang van «The Swallow» hadden bewerkstelligd en die, volgens Rafles, de oorzaak waren der tragische vliegtuigrampen van de jongste tijd. Gewapend met deze gegevens was de grote avonturier er in geslaagd na een massa van bijna eindeloos lijkende berekeningen te hebben doorworsteld, bij benadering de plaats vast te stellen van waaruit de golven in de ether werden gezonden.

Volgens de grote stafkaart die Rafles hiervoor gebruikte moest deze plaats zich in het Noordwesten van Ierland bevinden, een streek die bijna uitsluitend bestond uit moerassen en schaars, bijna omzeggens niet bevolkt was. Rafles moest erkennen dat diegene, die zich met de misdadige werkzaamheid der dodelijke golven bezighield of hielden, bezwaarlijk een beter operatieterrain hadden kunnen uitkiezen. Het lag te midden der beschaafde wereld en toch was het gebied woest en onherbergzaam, zodat er buiten de dungezaaide bevolking, die een vreemd, lichtschuw volkje vormde, geen sterveling ooit er de voet zette.

— Wel, Charles, zei Rafles vol jeugdige geestdrift, spoedig zullen wij nu weten wie de schurken zijn die reeds zovele menslevens op hun geweten hebben en het een den gode welgevallige daad zijn zal, dit moordenaarsnest met man en muis uit te roeien!

— Is het je bedoeling, vroeg Charles aarzelend, om die onmenselijke zelfstandig te be-rechten? Misschien ware het toch beter de politie in kennis te stellen van onze ontdekking.

— Dat zal niet gebeuren Charles, zei Rafles koud, en wel om twee redenen niet: ten eerste omdat ik die kerels de kans niet wil geven door de mazen van het rechterlijke net te glippen, en ten tweede omdat mij een kans geboden wordt hierbij een financiële transactie af te sluiten.

En zich inwendig vermakend met de verbaasde uitdrukking op het gelaat van zijn

vriend, ging hij met een lichte spottlach verder :

— Nee, nee, Charles, het is niet dat wat jij vermoedt; het zijn niet de misdadigers die voor het financiële gedeelte in aanmerking komen, maar wel de partij die er alle belang bij heeft dat de vliegtuigrampen ophouden, namelijk de transatlantische luchtvaartmaatschappij. Deze heren zullen mij met plezier honderdduizend pond betalen wanneer ik hun de bewijzen voorleg dat de oorzaak der vliegtuigrampen door mijn toedoen zal worden weggeruimd.

— Maar hoe denk je dat te doen ? vroeg Charles; als het je plan is nog deze nacht met «The Swallow» naar Ierland te vliegen, zie ik niet in waarom de heren zouden betalen als alles dan toch reeds achter de rug is.

— Stel je gerust, Charles, de directeur der maatschappij bevindt zich nog altijd hier te Aberdeen en ik ben van plan hem in de gedaante van John Rafles een onaangekondigd bezoek te brengen. Als jij eens even wil gaan informeren hoe ver James met zijn werk gevorderd is, zal ik alles voor dit kleine uitstapje klaar maken.

Beide vrienden verlieten het vertrek, doch echter voor niet lang; bij zijn terugkeer rapporteerde Charles aan de grote avonturier dat de reus met zijn herstellingen net klaar was gekomen en hij vol ongeduld naar het uur der opstijging opzag.

Rafles van zijn kant overhandigde aan Charles het kleine, zwarte koffertje waarin al de benodigdheden waren opgeborgen die tijdens hun nachtelijke, door de politie weinig geapprecieerde tochten, van dienst waren. Het bevatte ondermeer een kleine, maar uiterst verzorgde afdeling schminkbenodigdheden, die in staat waren het gelaat in een paar seconden grondig te veranderen, verder twee zwart zijden halfmaskers, benevens een stel inbrekerswerktuigen, die door Rafles eigenhandig waren ontworpen en in samenwerking met James vervaardigd.

Op bevel van Rafles reed James een kleine, maar uiterst snelle zwarte Sedan voor, en ofschoon de reus veel liever zijn meester zou hebben vergezeld, toch sputterde hij niet tegen toen hij van Rafles de opdracht kreeg «The Swallow» verder startklaar te maken, zodat ze bij hun terugkeer

rond middernacht in staat zouden zijn onmiddellijk op te stijgen.

Hierop nam Rafles achter het stuurwiel van de auto plaats, terwijl Charles naast hem kwam zitten en bijna geruisloos zette het voertuig zich in beweging om, eens de grote baan te hebben bereikt, zich in grote snelheid naar Aberdeen te begeven.

★★

Abraham Moschell, directeur en gedelegeerde van de Transatlantische luchtvaartmaatschappij «Inter-Ocean», Earl of Westborough, en Ridder in de Orde van de Kousenband, benevens drager van een massa onverdiende andere hoge onderscheidingen van alle mogelijke landen ter wereld, voelde zich, zoals zijn butler zich placht uit te drukken, «volkomen afgesloofd». Om zich van dit feit zelf volledig bewust te zijn en vooral ook om de andere beheerders der maatschappij, die samen met hem in Aberdeen verbleven, daarvan te overtuigen, had Sir Moschell, enz., zich rond half twaalf teruggetrokken in zijn suite van het «Empire Hotel», na zijn geschokte zenuwen, zoals hij beweerde, met een paar laatste whisky-soda's enigszins te hebben hersteld.

Hoewel zijn intiemste vrienden ook bekeerden dat men de uitlatingen van Sir Moschell steeds met een vleugje zout diende te nemen, toch was het een feit dat de dikke, opgeblazen en met zichzelf ingenomen directeur van de Transcontinentale luchtvaartmaatschappij de jongste twee maanden werkelijk stormachtige uren had beleefd.

Nu was het een feit dat Sir Moschell tijdens zijn niet altijd even succesvolle carrière meer dan eens harde slagen te incasseren had gekregen maar dat was lang voor de tijd geweest dat hij Sir en met erketens overladen was geworden als een eerste prijs op een internationale veertentoonstelling. In die tijd, die Sir Moschell liefst trachtte te vergeten, en waaraan niemand hem voorzichtigheidshalve durfde te herinneren, was de hoogst honorabele directeur van de «Inter-Ocean» in zijn hoedanigheid van klein beurscharrelaartje nog heel wat beter op tegenvallers getraind geweest. Hij was nu op de jaren gekomen, die het gebrek aan veerkracht der zenuwen vergoeden door een bankonto

waarvan het bedrag, wanneer het genoemd werd, elke gewone sterveling, die met zijn maandwedde of zijn weekloon moest toekomen, bijna deed duizelen van verbazing.

Maar toch dient gezegd te worden dat Sir Moschell in de jongst afgelopen tijd en met de gebeurtenissen die zich hadden voorgedaan, wel min of meer het recht verworven had zich op een avond als deze «afgesloofd» te gevoelen, zodat het van de lezer misschien wel enigszins onrechtvaardig zou zijn om in dit geval aan de verklaring des heren Moschell te twijfelen.

Het «afgesloofde» stukje microcosmos dat zichzelf nog altijd met de weidse naam van «mens» betitelde, en zich door iedereen Sir Moschell liet noemen, had dan ook heel vlug het bed opgezocht waarin hij zich met een zucht van volmaakt welbehagen had neergevlijd om met een lamentabele beweging van zijn vette, roze arm het plafondlicht met een kort rukje te dempen.

Pas had Sir Moschell een aanvang gemaakt met wat de dichters zo buitengewoon poëtisch weten omschrijven met «het verzinken in de armen van Morpheus», een beeld dit hier echter minder op zijn plaats is, of er gebeurden in de suite van de directeur zonderlingen dingen, die, indien de bewoner ervan op de hoogte wad geweest, hij allerminst zou gewaardeerd hebben.

Om kort te gaan, het was een hele verrassing voor de pas ingeslapen en naar zijn snorken te oordelen sterk afgesloofde directeur, toen hij door een zéér overtuigend schudden aan zijn arm uit zijn welverdiende rust werd gehaald en hij twee gemaskeerde mannen voor zich zag.

Sir Moschell had graag om hulp geroepen maar het eigenaardige was dat hij tot zijn grote ontzetting moest vaststellen dat een dergelijke poging jammerlijk mislukte daar zijn tong van schrik verstijfd scheen. Later vertelde hij aan al die het horen wilde, dat het eigenlijk de schuld van zijn ongewone kalmte was geweest dat hij geen de minste kreet had geslaakt, maar elkeen die Sir Moschell van dichtbij kende had zich over deze kalmte geen enkele illusie gevormd.

Hoe dan ook, niet alleen schreeuwde Sir Moschell niet om hulp, maar was hij zelfs niet in staat één lid te verroeren! In een benauwende flits schoten allerlei beelden

van ijselijke bloedbaden, reusachtige voetbrandersvuren, en dergelijke meer door zijn verwarde hersenen en bereidde hij zich in stilte voor, dit omdat hij tot niets anders in staat was, op de ijselijkste pijnigingen.

Zover zou het nochtans niet komen en het schonk Sir Moschell iets van zijn zelfvertrouwen terug, toen Rafles, want hij was het die met Brent zich tot de suite van de directeur toegang had verschaft, in een paar korte woorden het doel van zijn bezoek uiteenzette. Op de stamelend uitgesproken vraag van Sir Moschell, waarom de bezoekers op zulke vreemde wijze en op zulk een onbetamelijk uur op «bezoek» waren gekomen om over «zaken» te spreken, antwoordde Rafles laconisch dat hij er zijn eigen manier op nahield om de mensen te verrassen.

Groot was de ontsteltenis van de directeur geweest toen hij zich goed en wel realiseerde wie de gemaskeerde bezoekers waren. Rafles had hem echter de tijd niet gegund deze schrik volledig tot 's mans hersens te laten doordringen, maar had kort en goed het voorstel gedaan tegen betaling van honderd duizend pond de oorzaak der vliegtuigrampen die, zoals Rafles zich sierlijk uitdrukte, de honorabele heer directeur reeds hel wat nachtmerries hadden gekost, voor goed te doen ophouden. Sir Moschell had eerst getwijfeld aan de verstandelijke vermogens van zijn bezoeker, maar toen deze hem tot in de bijzonderste details inlichtte over zaken die de directeur meende alleen te weten, veranderde hij van mening.

Sir Moschell meende dat hij er niets kon bij verliezen om op een dergelijk eigenaardig voorstel in te gaan en zette met bevende hand zijn handtekening onder een verklaring die door Rafles reeds van tevoren was opgesteld geworden.

Volgens die verklaring verbond de «Intercontinentale Luchtvaartmaatschappij Inter-Ocean» bij monde van haar directeur zich ertoe de som van honderd duizend pond uit te betalen aan de gentleman-inbreker John Rafles Eijaldien deze laatste de onomstootbare bewijzen kon voorleggen dat de bewerkers der vliegtuigongelukken voor hun euvel daden gestraft geworden waren. Nadat deze overeenkomst getekend was lieten Rafles en Charles de achtbare heer Moschell totaal in de war achter en vertrokken op even kalme en onnaspeurbare wijze als ze

gekomen waren, nadat de Grote Onbekende aan zijn onvrijwillige gastheer opgelegd

had niet voor de volgende ochtend iets over zijn bezoek bekend te maken.

HOOFDSTUK V.

WAARIN JAMES EEN DURE EED ZWEERT EN DE RADAR-MANIAK BEZOEK ONTVANGT.

Het was juist te middernacht, het uur door Rafles bepaald, dat «The Swallow», zonder meer gerucht te maken dan een auto die wordt aangezet, zich snel van de aardbodem verhef en in de duisternis van de nacht koers zette naar Westnoord-Ierland, de plaats waar, volgens de berekeningen van de grote avonturier, de man die hij tegenover Brent als de Radar-maniak betiteld had, zijn misdadige praktijken uitoefende.

Zoals bij hun tocht in de namiddag was het nu ook Rafles weer die de stuurstoel had ingenomen, terwijl Charles en James zich achterin de cabine bevonden en bij het zachte, onrechtstreekse elektrische licht dat angebracht was alsof het uit de wanden van

het toestel uitstraalde, de laatste hand legden aan de schikkingen, die een expeditie als die welke door de drie vrienden ondernomen werd, in alle omstandigheden vereisten.

Het was een der meest eigenaardige tochten die Charles en James ooit hadden meegemaakt tijdens de vele jaren die hun onverbreekbare vriendschap met Rafles kenmerkte ; nog nooit was het gebeurd dat zoals nu een tocht was ondernomen geworden met het duidelijk omlinjnde doel een of misschien meerdere mensenlevens in volle koelbloedigheid te gaan vernietigen. Charles kon niet nalaten even te huiveren toen hij zich duidelijk de betekenis van dit beeld voor

ogen trachtte te brengen ; tijdens zijn jarenlange omgang met Raffles was hij menigmaal genoodzaakt geweest om zichzelf of om de grote avonturier of James te redden lafhartige moordenaars die het op hun leven gemunt hadden, te doden. Doch altoos waren dat daden van zelfverdediging geweest waarover de jonge man nooit geen de minste wroeging had gevoeld en de slachtoffers waren steeds mannen geweest die hun onnatuurlijk einde meer dan dubbel en dik verdiend hadden. Maar ditmaal ging het om iets waarvan tot hiertoe nog geen voorgaande bestond. Het werd de jonge man vreemd te moede toen hij aan de onverzettelikheden van Raffles, toen deze hem zijn besluit had medegedeeld om het schuiloord van de «Radar-maniak» te vernietigen zonder rekening te houden met de levende wezens die er zich mogelijk zouden bevinden.

De konsekwentie van deze daad was Raffles waarschijnlijk ingegeven geworden door de uitzonderlijke laffe wijze waarop de vliegtuigrampen van de jongste tijd waren veroorzaakt geworden, mede met het feit dat ze nog steeds werden voortgezet.

Op de terugweg naar «The Meadows», na hun ongevraagd bezoek aan Sir Moschell, had de jonge man nog een ultieme poging gedaan om van Raffles te bekomen dat de «Radar-maniak» en zijn eventuele helpers aan de politie zouden worden uitgeleverd ; zijn vriend had hem slechts even onbewogen aangekeken en met een effen, metaalharde klank in zijn stem dat voorstel afgevozen.

Terloops had Raffles eraan toegevoegd dat indien hij, Charles, zich niet kon verenigen met het standpunt dat door de grote avonturier in deze zaak werd ingenomen, hij de jonge man op geen enkele wijze zou willen verplichten om de tocht mede te maken.

De hulp van James, zo had Raffles gezegd, zou ongetwijfeld ruimschoots kunnen volstaan om de onderneming tot een goed einde te brengen en Raffles gaf hem daarbij de verzekering dat hij er de jonge man nooit geen verwijt van zou maken wanneer hij verkoos afzijdig te blijven.

De gedachte, dat zijn vriend hem ervan verdacht te willen deserteren op het laatste ogenblik, had Charles met verontwaardiging

en afschuw vervuld. Vastberaden had hij dan ook aan Raffles te kennen gegeven dat niets hem zou kunnen beletten de nachtelijke tocht met «The Swallow» mede te maken en dat hij, wanneer zijn vriend zulks nodig oordeelde, hij zich zonder meer onderwierp aan het besluit om allen die verantwoordelijk waren of meegeholpen hadden aan het verwekken der vliegtuigongevallen, als ongedierte van de aardbodem te doen verdwijnen.

Hiermede was dit kapittel besloten geworden en werden er geen verdere woorden meer aan verspild.

Het plan van Raffles was, eenmaal de juiste plaats was vastgesteld van waaruit de radio-actieve golven in de ruimte werden gezonden, iets wat niet al te moeilijk zou zijn daar men gebruik kon maken van het krachtige zoeklicht waarover «The Swallow» beschikte, het vliegtuig in de nabijheid ervan te doen landen en onmiddellijk tot de aanval over te gaan. Raffles twijfelde er niet aan dat de misdadigers wel verschillende voorzorgen zouden hebben genomen die hen voor verrassingen dienden te vrijwaren, maar hij was ervan overtuigd dat zijn vindingrijkheid en zijn scherpe intelligentie, samen met de vlugheid en de kracht waarover de drie mannen beschikten, niets in staat zou zijn om het voorgenomen plan ten uitvoer te leggen.

Nadat Charles geholpen had om alles in gereedheid te brengen, en er dus niets meer aan het toeval was overgelaten geworden, begaf hij zich naar het voorste gedeelte der kabine waar hij naast Raffles ging plaatsnemen. Met een paar woorden bracht de grote avonturier hem op de hoogte van het feit dat ze binnen zeer korte tijd hun doel zouden bereikt hebben en dat binnen enkele seconden het zoeklicht zou worden ingeschakeld. Hierbij zou het nodig zijn zo laag mogelijk te dalen als veiligheidshalve kon en men zich zodoende op elke verrassing diende voor te bereiden.

Nog maar net had Raffles deze woorden geuit of een plotse ruk deed «The Swallow» als het ware steigeren om haar daarna als het ware in een bodemloze afgrond te doen storten.

Ofschoon Raffles er rekening mee gehou-

den had dat hij de baan der radio-actieve golven zou dienen te doorkruisen om zijn doel te bereiken, toch had hij niet kunnen vermoeden en kon hij het op het oogenblik niet wetenschappelijk verklaren, dat de werking der trillingen groter zou zijn aan de basis hunner uitzending, dan in enig ander gedeelte van de ether. Hij had echter niet veel gelegenheid om zich over dit verschijnsel te verbazen, want nadat hij «The Swallow» enigszins in haar val geremd had, en langzaam het verloren evenwicht herstelde, trilde het vliegtuig andermaal zo hevig dat het als het ware leek of eef diep gekreun aan het toestel ontsnapte. Charles had onwillekeurig een verschrikte kreet geslaakt toen hij zag hoe al de instrumenten op het schakelbord plots buiten dienst werden gesteld; ook het roer scheen niet meer te gehoorzamen aan de handen van de piloot en «The Swallow» duikelde andermaal naar beneden ondanks de bovenmenselijke pogingen die Raffles in het werk stelde om zulks te verhinderen. De grote avonturier luisterde ingespannen naar het in de cabine nauwelijks hoorbare geplof der reactiemotoren en een trek van ongeloof gleed over zijn gelaat toen dit geluid van langsom onregelmatiger werd en plots geheel scheen te hebben opgehouden.

Deze ontdekking was voor hem voldoende om hem onmiddellijk tot daden te doen overgaan. Hij stiet Charles, die geheel perplex was, krachtig tegen de schouders en zei naar buiten wijzend:

— Spring!

Hetzelfde bevel schreeuwde hij tot James, terwijl hij zichzelf ook ijlings uit de stuurstoel verhieft en het deurtje der cabine met een krachtige ruk opende, nadat hij de neusklem had opgezet. Ook Charles en James hadden de ernst van de toestand ingezien en zich met een vlugge sprong naar buiten geworpen. Het was slechts op het laatste nippertje, want met de vaart van een meteorsteen was «The Swallow», de trots van Raffles en het troetelkind van James, in de gapende kolk van de nacht omlaag gestort en viel met een luide slag te pletter toen de drie vrienden zich nog steeds zwevende aan hun valscherf in het luchtruim bevonden.

Na enkele minuten bereikten ze alle drie veilig de bodem, worstelden zich los uit

het scherm en door middel van alleen door hen gekende en afgesproken signalen, vonden de drie mannen elkaar weer en konden ze zich verenigen.

Een vreemde, onverklaarbare ontroering had zich van Raffles en zijn beide vrienden meester gemaakt, en geen hunner kon aanvankelijk een woord uiten. Tenslotte was het James die de eerste uiting gaf aan zijn gevoelens en met van woede en smart verstikte stem zei:

— De ploerten, dat zal ik ze betaald zetten! En ik zweer dat de schelmen zwaar zullen boeten voor «The Swallow»!

De reus trilde van opwindung en zijn vuisten balden zich krampachtig, terwijl hij hoorbaar met de tanden knarste.

Raffles lei zijn hand op de arm van zijn vriend en zei op heldere, ongewoon zachte toon die Charles voor de eerste maal hoorde, maar hem een koude rilling bezorgde:

— Inderdaad, James, dit zal gestraft worden en vlugger dan de misdadigers het zullen vermoeden!

Daarna togen de drie mannen zwijgend op zoek naar de plaats waar de mooie, wonderlijke vliegmaschine van de grote avonturier, geheel ineengedrukt, met de neus diep in de grond geboord en totaal onkennelijk was neergestort. Dat het toestel niet was ontploft, vond zijn oorzaak in het feit, dat het niet met benzine, maar met atoomkracht werd aangedreven en het was de uitdrukkelijke wens van Raffles, dat «The Swallow» totaal vernietigd zou worden, opdat het geheim der constructie door niemand zou kunnen worden achterhaald.

Het was haast met tranen in de ogen, dat James enkele staven dynamiet, die de drie mannen voorzichtigheidshalve in een daartoe speciaal dienende gordel op zich hadden gedragen, op verschillende plaatsen aan het wrak aanbracht, de lonten bevestigde en deed ontbranden, om zich dan bij Raffles en Charles te voegen die zich op veilige afstand hadden terug getrokken.

Net had de reus de plaats bereikt waar beide vrienden zich ophielden, of bijna ge-

lijktijdig klonken vijf of zes verschillende ontploffingen, terwijl wrakstukken van de verongelukte «Swallow» in alle richtingen werden verspreid over het woeste, onherbergzame landschap, de geniale constructie van Rafles' geest op die wijze voor onbescheiden nieuwsgierigheid vrijwarend.

Na nog enkele ogenblikken op de plaats te hebben vertoefd, in gedachten verwijlend bij de totaal vernietigde en her en der in onkennelijke brokstukken verspreide vliegmaschine, waaraan de mannen herhaaldelijk hun leven te danken hadden gehad, werd op een wenk van Rafles de tocht aangevat, die hun naar het schuiloord van de Radar-maniak zou leiden.

Gewapend met een compas en telkens de door hem zelf getekende kaart bij het licht van een zaklamp raadplegend, gaf Rafles de richting aan en volgden de drie van wraakzucht vervulde mannen een welbepaalde baan. Soms, bij het kruisen van een moeras, moest naar een begaanbare doortocht worden gezocht en werd heel wat tijd verloren. Hierdoor, en ofschoon volgens de berekeningen van Rafles het schuiloord slechts een tiental kilometers uit de buurt kon zijn, duurde het ruim drie uur vóóral eer de drie vrienden het doel van hun tocht in het zicht kregen.

Het was Rafles die de hoge, stalen mast eerst in het zicht had gekregen, bij het schemerige licht van de reeds aanbreekende dag. Vlug stelde de grote onbekende zijn vrienden op de hoogte van zijn ontdekking, waarna het omzichtig, maar toch in vlug tempo verder ging. Rafles wist dat ze zich moesten haasten, want spoedig zou het daglicht helemaal doorbreken en werden de kansen dat ze ongemerkt de verblijfplaats van de Radar-maniak zouden kunnen naderen, eerder gering.

Langzaam naderden de drie vrienden tot op een vijftigtal meters, zoveel mogelijk dekking zoekend tussen de struiken en bomen waardoor het verblijf van de Radar-maniak gedeeltelijk verborgen was. Tenslotte bevonden ze zich voor een twee meter hoog, uit gevlochten staaldraad vervaardigd hek, dat bovenaan van scherpe punten was voorzien.

Getrouw aan zijn normale voorzichtigheid, bracht Rafles de uiteinden van een kleine, krachtige voltmeter bij het hekwerk.

De grote avonturier floot even veelbetekend tussen de tanden, toen hij zag hoe de naald van het instrument een spanning van meer dan 1500 volt aanwees.

— Onze maniak schijnt over een zeer krachtige elektrische centrale te beschikken, wendde Rafles zich fluisterend tot Charles, maar dat zal ons evenwel niet beletten verder te gaan!

En zonder dralen begon de grote avonturier, met een daartoe speciaal bestemde, kleine tang, vlug het hek te bewerken. Na enkele minuten was een opening gemaakt, groot genoeg om de drie vrienden achtereenvolgens in gebogen houding toegang te verlenen. Struikgewas en bomen die in het gebied dat ze nu betraden, ordeloos en dicht op elkaar gepakt stonden, ontrok nog steeds de gebouwen welke zich hier ontwijfelbaar moesten bevinden, aan de blikken der stoutmoedige indringers.

Een laatste maal nog overlegde Rafles zijn ontworpen aanvalsplan met zijn vrienden; er werd afgesproken dat de handeling bliksemsnel zou geschieden en elke mogelijke tegenstand onmiddellijk moest worden overwonnen. Niemand kon zeggen hoeveel personen zich op het terrein bevonden, doch Rafles rekende én op de factor der verrassing én op de vlugheid van Charles en de geweldige kracht van James.

Voorzichtig zochten de drie mannen zich een weg doorheen de wild-opschietende plantengroei, tot ze na een twintigtal meters op open terrein belandden. Een viertal lage, roodstenen gebouwen rezen voor hen op, welke kringsgewijs de hoge, stalen mast die Rafles reeds van te voren gezien had, omsloten. En nu ook konden ze het dof, rhythmische gedreun horen, dat afkomstig scheen te zijn van een of meerdere grote accumulatoren en dynamo's.

Met één oogopslag had Rafles, tussen de andere, het hoofdgebouw herkend, waarop hij in de eerste plaats zijn aanval wenste te richten. Op een teken van Rafles stormden de drie mannen voorwaarts, in de rich-

ling van het hoofdgebouw ; ze waren de toegang ervan op enkele meters reeds genaderd, toen ze plots als uit steen gehouwen halt hielden bij het horen van een hese, toonloze stem, die ergens van uit de hoogte scheen te komen en ongetwijfeld uit een luidspreker kwam :

— Komt binnen, heren, ik verwacht u !

De verbazing van Rafles en zijn gezellen duurde slechts enkele seconden ; ze begrepen dat zij, bij het betreden van het eigendom, op een of andere wijze een signaal in werking moesten hebben gebracht, dat voor hen onzichtbaar was gebleven. Daar ze, nu ze ontdekt waren, er alle belang bij hadden bij elkaar te blijven, vlogen de drie mannen met getrokken revolver door de openstaande, dubbele toegangsdeur, snelden door de brede gang en kwamen door een eveneens openstaande deur terecht in een ruim vertrek. Aan het einde ervan zagen ze een man, die gebogen stond over een vreemd uitzienend apparaat, dat van allerlei glazen buizen voorzien was waarin elektrische vonken heen en weer vlogen. Achter deze persoon bevond zich een even vreemdsoortig schakelbord, met talrijke knoppen, handles en krukken, schakelbord dat met talrijke draden aan het voornoemde apparaat was verbonden.

Toen Rafles en zijn vrienden de zaal waren binnengetreden, had de man het hoofd opgeheven en de grijnslach die op zijn scherp getekend gezicht tot uiting kwam, alsmede de woeste flikkering in zijn ogen, overtuigden Rafles dat hij zich hier voor de bewerker der vliegtuigrampen stond. Zonder een ogenblik te aarzelen, richtte hij zijn wapen op de misdadiger en haalde de trekker tweemaal over. Groot was echter zijn verbazing, toen hij bemerkte dat op het geluid der schoten niet volgde wat hij voorzien had. Vrezende niet juist te hebben gericht en het objectief op die wijze te hebben gemist, wou Rafles opnieuw de haan overhalen, toen de man voor hem, op dezelfde toon als de stem die hij voor zijn binnen-

treten had gehoord, krakend in het stille vertrek weerklonk :

— Geef u geen moeite, want uw kogels kunnen mij niet bereiken. Wanneer het mij past, zal ik u misschien een verklaring voor dat verschijnsel geven, maar toch doet het mij plezier dat mijn kleine uitvinding perfect werkt.

— Wie bent u ? vroeg Rafles op koude toon, terwijl hij zijn nutteloos geworden wapen opborg. De grote avonturier had onmiddellijk begrepen dat de man, die voor hem stond, geen grootspraak vertelde, maar het bleef hem een raadsel waaraan het te wijten was, dat zijn kogels geen doel hadden getroffen.

De aangesprokene, die zich op amper twintig meter afstand van de indringers bevond, vertrok bij de vraag van Rafles even spottend de lippen en antwoordde :

— U kunt me dokter Zukor noemen ; wat uw namen betreft, ik wens ze niet te weten, want binnenkort zullen jullie nog slechts nummers zijn in mijn verzameling !

Een akelig, krakend lachje besloot deze woorden en alsof James hierop had gewacht stortte hij zich met luid gebruld voorwaarts, vooraleer Rafles gelegenheid had om hem te weerhouden. De reus deed een tiental schreden doch scheen op onverklaarbare wijze plots in zijn vaart geremd als was hij tegen een onzichtbare muur aangebonsd, en sloeg met een luide kreet van verbazing en pijn tegen de grond.

Op hetzelfde ogenblik werd het gedeelte van het vertrek in plotse duisternis gehuld en alvorens Rafles en Charles zich konden verzetten, verzonken ze in een vreemdsoortige staat van bewusteloosheid, terwijl het hun leek alsof ze in een kolk van rode en gele vlammen terecht waren gekomen en als van heel in de verte een spottend lachje in onafgebroken herhaling meenden te horen.

Hoofdstuk VI.

WAARIN MARLOWE EEN BESLUIT NEEMT EN DE BORDJES VERHANGEN WORDEN.

Rond hetzelfde tijdstip dat Rafles en zijn vrienden op geheimzinnige wijze door de Radar-maniak onschadelijk werden gemaakt, stapte Marlowe in het King Cross-Station van de trein, riep en taxi aan en liet zich naar de gebouwen van Scotland Yard brengen. De inspecteur was geheel in zijn nopjes en de ongestoorde nachtrust die hij tijdens de treinreis had genoten, had zijn goed humeur nog met enkele graden verhoogd. Tijdens de rit ging hij in gedachten nog eens al de voorzorgen na en de instructies die hij de avond te voren beredderd had en kon niets vinden dat een goede afloop van zijn opdracht in de weg kon staan; er was geen enkel détail, geen de kleinste schakel die hij over het hoofd had gezien en hij was ervan ten volle overtuigd dat de resultaten van zijn inspanning nog dezelfde dag met succes zouden worden bekrond.

Enkele minuten later nadat hij was uitgestapt en de chauffeur betaald had, betrad hij met veerkrachtige, energieke tred het grote, grijze gebouw waarin een voor het vroege uur abnormale drukte scheen te heersen. Dit verwonderde Marlowe wel enigszins, doch hij was te zeer in gedachten verdiept om er verdere aandacht aan te schenken. Een grotere verrassing wachtte hem echter nog, want toen hij zijn bureel binnentrad vond hij daar Hoofdinspecteur Slowgate op hem zitten wachten. Een

vreemd gevoel van onrust begroop Marlowe en iets als een koude rilling gleed over zijn ruggegraat heen. Hij zou echter niet lang in onzekerheid hoeven te verkeren, want onmiddellijk bij zijn binnentreden was Slowgate rechtgesprongen en blafte hem toe:

— Kijk, kijk, daar hebben we de man die het hele politieapparaat van Engeland bijna twaalf uur lang voor de gek heeft gehouden! En ik die dacht er goed aan te doen je schorsing te doen opheffen om je met de zaak der vliegtuigrampen te belasten!

Het werd Marlowe wee om het hart; ongetwijfeld moest er iets verkeerd gegaan zijn en gejaagd vroeg hij:

— Wat bedoel je, chef? Is er iets niet in orde?

Slowgate scheen te ontploffen van woede:

— Iets niet in orde?! brieste hij, maar man, je hebt jezelf en het hele politiecorps belachelijk gemaakt! Gans Engeland heb je gealarmeerd en dat alles voor een hersenloze theorie van jou die geen de minste steek houdt.

— Je bedoelt? vroeg Marlowe fluisterend, terwijl hij lijkleek was geworden

van emotie.

— Ja, mijnheer! schreeuwde zijn chef, terwijl hij met de vuist woedend op het schrijfbureau sloeg. Ja, mijnheer, al jouw veronderstellingen berusten op niets dan wind, louter wind! Urenlang zijn honderden mannen in het getouw geweest en tenslotte is dan aan het licht gekomen dat de mensen die jij meende te moeten verdenken tot de Secret Service behoorden en op de vliegvelden geplaatst waren op speciale instructie van de Minister van Binnenlandse Zaken!

Arme Marlowe! Het was alsof het gebouw van de Yard boven zijn hoofd ineens stortte en het werd hem groen en geel voor de ogen. Wankelend liep hij op een dichtbijstaande stoel toe en liet er zich kreunend als een gekwetst dier op neerzinken. Hij steunde het hoofd in de handen en trachtte zo goed, zo kwaad mogelijk orde te scheppen in zijn chatotisch brein. Slowgate keek met een vernietigende blik op hem neer, opende de mond met de bedoeling andermaal al de fiolen van zijn toorn en minachting over zijn ondergeschikte uit te storten, bedacht zich echter op het laatste ogenblik, sloot zijn tanden met een klap op elkaar en verliet de kamer, terwijl hij de deur met een plof, die heel het gebouw deed daveren, achter zich dichtsloeg.

Het duurde geruime tijd vooraleer Marlowe zijn emoties meester was en opnieuw enigszins normaal over de gebeurtenissen kon nadenken. Hij moest erkennen dat hij door de feiten jammerlijk was verslagen geworden en zich te veel op zijn enthousiasme en niet bevestigde vermoedens had laten drijven. Bitter beklom hij het zich dat hij niet had toegegeven aan zijn impuls om zich van de hulp van Raffles te verzekeren; en op hetzelfde ogenblik flitste een hoopvolle lichtstraal door zijn geest. Raffles! Die was ongetwijfeld op het juiste spoor! Een flauwe schijn van hoop doemde voor Marlowe op en gejaagd greep zijn hand naar de telefoonhoorn, nam hem van de haak en toen de stem weerklonk van de operator van Scotland Yard, zei hij op vlugge toon en haast struikelend over zijn woorden:

— Verbindt me ogenblikkelijk met Aber-

deen! Nee, voor de duivel, ik kan niet wachten, verbindt me onmiddellijk. Ja, ja, ik blijf aan het toestel, maar haast je wat!

Er klonken allerlei vreemde geluiden in de hoorn, gesuis en gekraak en daarna heel in de verte een rinkelend belletje; dan volgde een geklik en Marlowe hoorde de stem van de operator die zei:

— Hier komt Aberdeen... Spreken!

Met vreugde hoorde de inspecteur de stem van brigadier Mc Ferson van de Aberdeense recherche, welke Marlowe voor zijn vertrek had opgedragen de handel en wandel van Sir Neville grondig te controleren op elk uur van de dag en van de nacht. De inspecteur had als reden opgegeven dat Sir Neville op een of andere wijze bedreigd was. Marlowe omklemde krampachtig de hoorn toen Mc Ferson hem mededeelde ten eerste dat Sir Neville rond middernacht per vliegtuig was opgestegen, terwijl de brigadier als schokkende bijzonderheid nog kon melden dat Sri Abraham Moschell rond half twaalf in de nacht het bezoek ontvangen had van niemand minder dan John Raffles die, naar wat de directeur der luchtvaartmaatschappij had medegedeeld, tegen betaling van honderdduizend pond het geheim der vliegtuigrampen nog dezelfde nacht zou weten op te klaren. Beide zaken, aldus Mc Ferson, stonden volgens hem wel niet met elkaar in verband, maar gezien het sensationele van Raffles' optreden had hij het toch maar aan de inspecteur willen mededelen.

Nadat Marlowe de brigadier bedankt had en de verbinding had verbroken bleef hij een paar minuten peinzend voor zich uitstaren. Daarna, als het ware aangegrepen door een hernieuwde golf van energie, nam hij opnieuw de hoorn van de haak, liet zich achtereenvolgens verbinden met verschillende afdelingen en gaf gejaagd een ganse reeks van opdrachten die in de kortst mogelijke tijd moesten vervuld worden. Voortdurend maakte Marlowe aantekeningen op een bloc-note en toen hij tenslotte alle mogelijke bronnen had aangeboord bleef hem niets anders meer over dan in een zenuwslopende spanning de resultaten ervan af te wachten.

Marlowe wist dat hij zijn laatste troef

uitspeelde en wanneer ook dit mislukte hem niets anders overbleef dan zo vlug mogelijk zijn ontslag in te dienen, daar het fiasco van de afgelopen nacht hem totaal onmogelijk had gemaakt.

Een paar uur later, terwijl de inspecteur al die tijd als een gekooide leeuw in zijn bureel had rondgewandeld, kwamen de eerste schaarse berichten binnen, spoedig daarop gevolgd van ontelbare andere. Vele bevatten niets waaruit Marlowe wijzer kon worden, maar een paar andere, zoals de verslagen der politie instanties van Dundee, Glasgow en Belfast, deden hem bijna rechtspringen van vreugde. Hierin werd namelijk gezegd dat tussen twaalf en één uur van de nacht een zeer snel vliegtuig in Zuidwestelijke richting de streek had overvlogen; ook de vliegtuigpolitie had een toestel opgemerkt dat de Engelse grens overschreed ter hoogte van een uitloper der Solway-baai en het Noorderkanaal was overgestoken in de richting van Noordwest-Ierland. Uit deze verslagen, gecombineerd met wat Rafles aan Sir Moschell had voorgeslagen, begreep Marlowe dat de grote avonturier de plaats had ontdekt waar de bedrijvers van de vliegtuigsabotage zich schuilhielden en waarschijnlijk ook hun misdadige practijken uitoefenden. Met een vreemde schittering in zijn ogen en geheel over zijn zenuwen heen, stelde Marlowe een reeks van telegrammen op die onmiddellijk naar alle Ierse politieautoriteiten van het Noordwesten van dit land moesten verzonden worden.

Daarna volgde weer een tijd van eindeloos wachten, tot rond het middaguur de inspanningen van Marlowe met een haast volledig succes werden bekroond. Een kleine politiepost uit Noord-Ierland berichtte namelijk dat haar melding was gemaakt van een vliegtuigongeval op een dertigtal kilometers afstand van de plaats waar de post gestationeerd was. Die mededeling was juist binnengekomen toen het telegram van Marlowe hen had bereikt en ze zouden op nadere inlichtingen moeten wachten vooraleer ze een onderzoek zouden instellen.

Dit telegram was voor Marlowe van meer waarde dan alles ter wereld. Er bestond natuurlijk altoos nog een kans, dat het verongelukte toestel, niet de machine van Raf-

les was, maar toen hij de verschillende tijden nauwkeurig vergeleek, kon hij die mogelijkheid wel geheel uitschakelen. Reste dan nog de overweging dat Rafles er niet in geslaagd was, het schuiloord der misdadigers dicht genoeg te naderen. Vroeger zou de inspecteur hierover misschien in twijfel hebben verkeerd, maar zijn lijfelijke ervaringen met de grote avonturier tijdens de jongste maanden hadden hem een heel ander idee van diens mogelijkheden gegeven.

En zonder zich nog verder te beraden, belde Marlowe de politiepost op het vliegveld van Croydon op en gaf bevel onmiddellijk een machine startklaar te maken.

Nog geen half uur later stapte inspecteur Marlowe, vergezeld van twee rechercheurs, te Croydon uit de overvalswagen, gewapend met een massa bevelschriften, die elke eventualiteit hadden voorzien en nam, samen met zijn beide ondergeschikten, plaats in het gereedstaande vliegtuig dat enkele seconden daarna met luid gebrom en razend wentelende schroefbladen over het vliegveld stooft en zich langzaam in de lucht verhieft...

Het was bijna op hetzelfde ogenblik dat Rafles, Charles en James uit hun toestand van bewusteloosheid ontwaakten en verbaasd rondkeken in het vertrek dat blijkbaar vensters noch deuren bezat en door een vreemdsoortig schijnsel werd verlicht.

De radar-maniak scheen slechts weinig consideratie met zijn gevangenen te hebben genomen, want de drie mannen zagen in de kamer niets dat aan enig comfort herinnerde. Het was een totaal ledige ruimte van enkele vierkante meters oppervlakte, die voorzien was van een vloer, die uit grote blauwe plavuizen bestond, waarop de drie mannen languit waren neergelegd geworden tijdens hun bewusteloosheid. Wie hen hier gebracht had en op welke wijze ze waren binnengeloodst geworden, kon noch Rafles noch zijn vrienden voor het ogenblik bevroeden.

Het was de grote onbekende die het eerste rechtveerde en als een kat die uit haar slaap ontwaakt, zijn ledematen strekte.

— Ziezo, Charles, zei hij filosofisch, nu

zijn we in de burcht van de boze ridder, maar of het ons voorlopig veel helpen zal, dat geloof ik niet!

— Tja, zei de jonge man, terwijl hij eveneens rechtkrabbelde en zich peinzend over de neus wreef, de hele geschiedenis lijkt net iets uit een sprookje: we weten niet hoe we hier binnen zijn geraakt en nog veel minder hoe we naar buiten zullen komen!

— Dat eerste interesseert me voorlopig niet, zei Rafles, met iets van zijn vroegere ironie in zijn stem, maar wat het laatste betreft, daar heb ik werkelijk héél veel belangstelling voor. En wat die kwestie van het sprookje aangaat, Charles, hierover zou ik me niet al te veel illusies maken, want die geslepen schelm van een Zukor lijkt me alderminst een sprookjesprins te zijn!

— Misschien is hij wel de boze wolf, opperde Charles leuk, of anders tovenaars Karbonkelsteen die zich zowel in een leeuw als in een muis kan veranderen.

— Ik vind het heel aardig, Charles, zei Rafles op effen toon, dat je onze toestand als een leuk spelletje beschouwd, en ik stel het werkelijk op prijs dat je je goed humeur niet hebt ingeschoten bij onze alles behalve rooskleurige toestand. Maar toch meen ik je te moeten waarschuwen voor een al te groot optimisme, een optimisme dat bewijst dat je Dr. Zukor niet goed schijnt te kennen.

Charles keek enigszins beleuterd:

— Ik ben benieuwd te vernemen wat voor een man hij is, zei hij op meer ernstige toon, onder de indruk van Rafles' woorden.

— Wel, zei Rafles, daarin kan ik je wel van dienst zijn; dr. Zukor, die eenmaal een leerstoel van physica bekleedde aan de Sorbonne te Parijs, is een der meest geniale mannen van deze tijd. Zijn kennis van de wetenschap, zowel op gebied van de dynamica, kosmosgenie, biologie en bacteriologie grenst aan het wonderbaarlijke. Enkele jaren geleden heeft hij meer dan eens de wetenschappelijke kringen in opschudding gebracht door zijn werkelijk ontstellende theorieën die op zeker ogenblik verschillende wetenschapsmensen tegen hem in het har-

nas joegen. Op zeker ogenblik werd er schandaal gemaakt rond zijn naam en werd in bevoegde kringen gefluisterd dat Zukor enigszins te ver was gegaan met sommige proefnemingen die hij zou toegepast hebben op sommige zijner patiënten van het «Hopital de Dieu», waaraan hij als arts verbonden was. Naar het schijnt zou zelfs de politie in de zaak gemengd zijn geworden, maar tenslotte werd, op aandringen van enkele hooggeplaatste vrienden van Zukor, de zaak in de doofpot gestopt. Wel werd Zukor verplicht zijn ontslag te geven aan alle openbare en private instellingen waaraan hij verbonden was en trok hij zich uit het openbare leven geheel terug om enkele maanden nadien spoorloos te verdwijnen.

Te dier gelegenheid werden er geruchten verspreid enerzijds dat Zukor zelfmoord zou hebben gepleegd en anderzijds dat hij in een gekkenhuis was opgesloten geworden. Geen der beide geruchten werd echter bevestigd en na enkele dagen werd het «geval Zukor», behalve dan in bepaalde wetenschappelijke kringen, geheel vergeten.

— En wat waren dan de wederrechtelijke praktijken waaraan de professor zich schuldig maakte? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Bevestiging heb ik er nooit geheel van kunnen verkrijgen, antwoordde Rafles, maar naar beweerd werd in middens die er prat op gingen het te weten, zou Zukor op sommige zijner patiënten zekere handelingen hebben verricht, door het toedienen van inspuitingen zegt men, die de hersenweefsels beïnvloedden en de behandelden elke eigen wil ontnamen. Volgens die verklaringen, zouden die personen nog slechts werktuigen zijn geweest in de handen van de professor en, te oordelen naar zijn uitspraken van daarstraks, geloof ik wel dat mijn zegsman het aan het rechte eind heeft gehad.

— Je bedoelt, vroeg Charles ongerust, toen hij zei dat we binnenkort nog slechts nummers zouden zijn en hij bijgevolg onze namen niet diende te kennen?

— Heel juist opgemerkt, Charles, zei Raf-

les. En nu ik je nieuwsgierigheid bevredigd heb, zullen we best doen onze aandacht even aan onze gevangenis te wijden.

— Ja, riep James, die eveneens toegelisterd had en van de vlier was rechtgekomen toen Rafles zijn verhaal begonnen was, met geestdrift uit; en dan zullen wij die mister Zukor zelf eens op zijn nummer zetten.

Rafles moest glimlachen om de naieve zinspeling van de reus, die deze zonder vooropzet had gemaakt.

— Althans, James, zei de grote avonturier, dat zullen we beproeven. Het is een geluk, voegde hij eraan toe, dat we slechts oppervlakkig gefouilleerd zijn geworden en ik in de naden van mijn jas nog allerlei nuttige instrumenten, die ik daar verborgen had, kan voelen. En meteen ontdeed hij zich van gezegde kledingsstuk en begon de voering los te tornen. Allerlei vreemde, zij het dan ook kleine werktuigen kwamen te voorschijn en de ogen van Charles en James glansden van vreugde toen ze de inventaris ervan opmaakten.

— Blijkbaar, zei Rafles peinzend, terwijl hij in het vertrek rondblikte en vooral de hoogaangebrachte zoldering in het oog nam, zijn we langs een valluik op het dak en langs een ladder hier naar beneden gebracht. Het heeft dus geen zin, daar de afstand te groot is, het langs die weg te beproeven. En langs de muren lopend beklompte hij deze even terwijl hij met een flikkering in zijn ogen opmerkte:

— Veel werk schijnt de bouwmeester van dit vertrek niet te hebben gemaakt! Onze vriend Zukor heeft maar één ding uit het oog verloren, namelijk dat hij wel eens met mensen kon te doen krijgen, die zich op een en ander hebben voorbereid. Kijk, Charles, voegde hij eraan toe, dit kleine werktuigje hier lijkt bij de eerste oogopslag nogal onschuldig, maar toch is het in staat het metselwerk in enkele minuten zo grondig aan te tasten dat men zonder moeite de bakstenen kan losmaken.

En de daad bij het woord voegende plaatste Rafles het naaldfijne van scherpe schroefblaadjes voorziene boortje dat uit

drie in elkaar geschroefde stukken bestond, op het metselwerk dat onmiddellijk verpulverde bij de snelle ronddraaiende beweging der schroefblaadjes, zodat een wolk van stof opsteeg. Na een tiental minuten was het werk in zoverre gevorderd dat James met een krachtige ruk de eerste baksteen en vervolgens in snel tempo tientallen andere kon uitbreken. Het gat verleende toegang tot een ander vertrek dat in tegenstelling met de kerker waarin de drie mannen zich bevonden, bemeubeld was en van ramen en een deur voorzien. Blijkbaar diende het tot verblijf van een der satellieten van Zukor, doch tot het grote geluk der drie mannen was er voor het ogenblik niemand aanwezig.

Toen de drie mannen voorzichtig de kamer betreden hadden, stelde Rafles zijn vrienden fluisterend op de hoogte van de taktiek die diende te worden gebruikt om Zukor onschadelijk te maken.

— Ongetwijfeld, zei Rafles, bevindt de professor zich aan zijn toestel dat die geheimzinnige golven uitzendt welke de vliegtuigongevallen veroorzaken. Ikzelf zal mij met hem bemoeien, terwijl jij, Charles, samen met James, voor de vernietiging zorgt van de stalen toren en de daarbijhorende gebouwen. Het enige wat jullie te doen hebt is te trachten de staven dynamiet welke ons werden ontnomen te ontdekken, iets wat wel niet veel moeite zal kosten daar ik ervan overtuigd ben dat de professor ze wel niet in zijn bezit zal gehouden hebben.

Waarschijnlijk zul je deze hier of daar in een der bijgebouwtjes ontdekken en kun je aan de slag. Daar ze ons onze revolvers gelaten hebben, die Zukor hier toch waardeeloos acht, zal het jullie niet moeilijk vallen eventuele tegenstand te overwinnen.

Met een stevige handdruk namen Charles en James afscheid van hun vriend die de zwaarste taak voor zich had gehouden.

Daarna verwijderden beide mannen zich snel, terwijl Rafles op zijn beurt de kamer verliet.

Het toeval echter zou het werk der drie vrijbuiters heel wat vergemakkelijken, want

enkele ogenblikken nadat ze de uitvoering van hun onderscheiden taken hadden ter hand genomen, weerklonken plots revolver-schoten, hoorde men de gillende sirenen van een politieauto en daarna een gekraak, als van een poort die werd gerameid. Rafles kon niet zien wat er gaande was, daar hij zich aan de achterkant van een der gebouwen bevond, doch hij stoorde zich niet aan het intermezzo en richtte zijn schreden snel naar het hoofdgebouw, dat hij langs een heel andere weg naderde als voor zijn gevangenneming. Een gesloten deur was voor hem geen hindernis want met een paar schóten uit zijn revolver vernielde hij het slot en trapte hij haar open.

Een paar snelle schreden brachten hem naast Zukor, die als met verbijstering geslagen scheen door de plotse wending der omstandigheden en vooraleer hij het schakelbord had kunnen bereiken, was Rafles op het geheimzinnig apparaat dat ermede in verbinding stond, toegetreden en sloeg met de kolf van zijn revolver een paar glazen buizen stuk, waardoor het hele apparaat waardeloos werd gemaakt. Daarna richtte hij zijn revolver op de professor en zei met een ijskoude stem :

— Het spijt mij voor uw wonderbaarlijk genie, professor, maar de misdadigheid ervan verplicht mij een einde te stellen aan uw loopbaan, einde dat u dubbel en dwars verdiend hebt !

Rafles zou echter geen gelegenheid krijgen zijn plan te volvoeren, want op hetzelfde ogenblik kwam Marlowe als een stormwind naar binnen gesneld, op de voet gevolgd door een paar Ierse politiemannen.

— Jammer ! zei Rafles, terwijl Marlowe sprakeloos en vol verbazing het schouwspel aanstaarde, dat is héél erg jammer voor mij en een voordeeltje voor de Londense beul die waarschijnlijk de eer zal genieten u te mogen opknopen, professor Zukor !

Daarna wendde de grote avonturier zich tot Marlowe en zei op hoffelijke toon :

— Inspecteur, ik lever deze man aan u

over, maar ik zou u aanraden de uiterste voorzichtigheid in acht te nemen.

— Dat kun je wel aan mij overlaten, bromde Marlowe, en op een wenk van hem traden de politiemannen op de totaal verstuft lijkende dr. Zukor toe, legden hem de handboeien aan en hielden hem stevig in hun midden.

Op hetzelfde ogenblik kwam Charles als éen haas binnengesneld, stond even verbluft toe te kijken, doch bezon zich onmiddellijk en riep luidkeels :

— Neem de benen, want binnen enkele ogenblikken vliegt de boel de lucht in !

Geen der aanwezigen had een verdere aansporing nodig, maar toch kon Rafles niet nalaten een sierlijke buiging voor de verblufte Marlowe te maken terwijl hij zei :

— Ik laat je de eer van deze overwinning, inspecteur, zodat we zonder rancune afscheid kunnen nemen.

En met vlugge stappen beende Rafles Charles achterna, die hem onder het lopen mededeelde dat James reeds een paar honderd meters vooruit was gegaan na beslag te hebben gelegd op de auto van Zukor.

En over de lijken der satellieten van Zukor, welke zonder pardon door de politie waren neergeschoten, heensnellend, bereikten de beide mannen de toegangspoort en snelden de landweg op, waar James achter het stuurwiel van een grijze Hudson, waarvan de motor reeds was aangezet, hen ongeduldig opwachtte.

Nauwelijks hadden beide vrienden in de wagen plaatsgenomen die als met een sprong vooruitschoot, of achter hen hoorden ze het geluid van de eveneens reeds op gang gebrachte politieauto en nauwelijks waren een vijftigtal meters afgelegd, toen verschillende zware ontploffingen de lucht deden trillen en allerlei brokstukken van de gebouwen die eens tot verblijf van de radar-maniak hadden gediend, met grote

kracht in het ronde werden geslingerd, terwijl een zwarte rookzuil langzaam boven de schuilplaats van de geniale maar eveneens

totaal onmenselijke misdadiger opsteeg en zich als een zwarte lijkwade over de omtrek verspreidde...

EINDE.

Leest volgende week het spannende verhaal

**PROFESSOR ZUKOR
DE GENIALE MISDADIGER**

Gedrukt in België

